HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2016 Cena $ 2.50 FEBRUARY 201

Kostel Očišťování Panny Marie v Dubu

Dub nad Moravou, kde se nachází krásný poutní chrám Očišťování Panny Marie leží 14 kilometrů jižně od Olomouce. O vzniku tohoto hanáckého poutního místa se zachovalo několik zpráv od současníků, které jsou zaznamenány v písemné podobě a některé se předávaly v ústním podání.

V Pamětní knize dubské farnosti je zaznamenáno: Muž, jejž vyvolila si nebes Královna, aby zhotovil obraz, na němž by se ukázala ctitelům svým jako pokorná a dobrotivá Matka nemocných a sklíčených, jmenoval se Jiří Buštik, a byl syn jakéhosi vojína. Ve svém mládí vychován byl v Brně, ve věku pak dospělejším odebral se do městečka Kunovic poblíž Uherského Hradiště, kdež skrovně z toho žil, co rukama vydělal. Jedenkráte vyryl za přispění Božího chatrným rytcem (správně má být rydlem) na desku obraz Rodičky Boží vpravo se zářící lunou, vlevo se skvějícím se sluncem, a otiskuje jej na papír, za čtvrť groše ctitelům mariánským prodával.

Jeden z obrazů těch koupil rolník Jiří Opalka z Nenakonic a ve svém příbytku jej choval. Brzy však jakous zvláštní úctou k obrazu naplněn byv, vzal jej a pověsil na lípu, která stála za osadou naproti zámku nenakonickému; tam asi, kde nyní socha sv. anděla strážného stojí. Bylo to v měsíci červenci r. 1927. Poněvadž stála lípa u cesty veřejné, zastavovali se kolemjdoucí před obrazem, aby prosili nejsvětější Pannu za pomoc a ochranu při pracech svých. Netrvalo dlouho a Matka Boží počala odměňovati ctitele své milostmi přehojnými…

Obraz byl přenesen 27. září 1727 do farního kostela Všech svatých. Úcta k Panně Marii se tak rozšířila, že do kostela proudily zástupy věřících z blízkého i vzdáleného okolí. V roce 1730 byl obraz vyhlášen za zázračný. Množství poutníků neustále rostlo, jak se stupňovala úcta k zázračnému obrazu.

Pro tento obrovský počet poutníků se začalo uvažovat a v krátké době se i rozhodlo o stavbě nového kostela, který by pojal stále se zvětšující počet věřících. Iniciátorem stavby nového kostela byl kapitulní děkan hrabě František F. Oedt (1673-1741). Plány kostela vypracoval architekt Pavel Malnovský ze Slavkova. Základní kámen byl položen a posvěcen v roce 1734 a ihned byly zahájeny stavební práce. Stavbu vedl brněnský stavitel Jiří Klíčník. Stavba trvala víc jak dvě desetiletí. V roce 1756 zazářila uprostřed Hané mohutná a vznešená budova nového farního, ale také poutního kostela, který byl zasvěcen Očišťování Panny Marie. Kostel je vidět z dalekého okolí a vzhledem ke své výšce (jde o jeden z nejvyšších kostelů na Moravě) je nepřehlédnutelnou dominantou celého kraje. Jde o nádherný vrcholně barokní chrám se dvěma 68,5 metrů vysokými věžemi v průčelí.

Rytina Dubských kostelů ze Zemského archívu v Olomouci.

Kostel byl po dokončení v červenci roku 1756 benedikován (požehnán). Benedikce provedl na svátek sv. Jakuba, dne 25. července olomoucký dómský probošt Karel hrabě Martinic, který v novém kostele sloužil první mši svatou. Dne 8. září téhož roku byl do nového kostela přenesen milostný obraz Panny Marie dubské.

Kostel byl posvěcen (konsekrován) později. Bylo to dne 4. října 1761 na svátek Panny Marie Růžencové. Světitelem byl olomoucký biskup Maxmilián hrabě z Hamiltonu (1760-1776).

PhDr.Karel Kavička, Česká republika

Foto na titulní straně:
Poutní chrám Očišťování Panny Marie v Dubu nad Moravou

Obětování Páně

Skrze tvé očišťování,
ó Maria, ó Maria,
nechť nejsme hříchu poddáni,
ó Maria, ó Maria!

Na počátek měsíce února připadá svátek Uvedení Páně do chrámu (lidově Hromnice - latinsky festa candelarum – tj. svátek svící). Jeho pevné datum je 2. února, tj. 40 dnů po Vánocích. Svátek Uvedení Páně do chrámu byl dříve také označován jako *„Obětování Páně"* nebo *„Očišťování Panny Marie"*.

Svátek připomíná událost z evangelia sv. Lukáše (2, 22-38), kdy Maria a Josef přinesli podle židovského obyčeje Ježíše čtyřicátý den po narození do jeruzalémského chrámu, aby jej zasvětili Bohu. V chrámu se setkali s prorokyní Annou a starcem Simeonem, který Ježíše nazval *„světlem k osvícení národů"*. To byl zřejmě popud k tradici svěcení svící. Ten den Panna Maria pokorně vyplnila předpisy Zákona pro ženy po porodu, a proto se tento svátek v římské liturgii nazýval *Očišťování Panny Marie*. V Římě vznikl zvyk, který se dodnes udržuje, světit tento den svíce a jít s nimi v procesí. Posvěcené svíce se používaly při čtení evangelia a při eucharistické modlitbě. Z tohoto zvyku vznikl německý název Mariä-Lichtmess, mše o Panně Marii se světlem.

V Jeruzalémě se tento svátek slavil už v 5. století, v Římě od 7. století pod názvem Setkání. Od 10. století se objevuje v liturgických knihách na Západě název Očišťování Panny Marie. U nás se svátek postupně začal nazývat Hromnice. Dnešní název je Uvedení Páně do chrámu. Svátek je symbolem ochoty zasvětit vlastní život vyšším ideálům. Proto se v katolické církvi slaví také jako Den zasvěceného života. Skutečnost, že tento svátek má tolik různých názvů, nám naznačuje jeho zvláštnost i významové bohatství. Dosvědčuje, jak hluboce zasahuje do života lidí.

Poutní kostel Očišťování Panny Marie v Dubě nad Moravou je stálým svědkem úcty k Matce Boží Panně Marii mezi hanáckým lidem. Trvá staletí a nabyla na veliké síle. Šíří se do celého blízkého i vzdáleného okolí. Dokládá to i starobylý nápis na podstavci sochy anděla v Nenakonicích na místě, kde se Panna Maria zjevila lidem: *„ZDE / GEST BYLA / OSLAWENA / A / W DUBIE / GEST / WYWISSENA: / BOZI / RODICKA"*.

Poutníci sem chodí již téměř 300 let. Uzdravení, útěchu a pomoc tu nalezlo velké množství lidí. Ani v současné době, plné materialismu a konzumismu, zájmu o hmotné hodnoty existují tisíce lidí, kteří bytostně touží po věcech duchovních, hledají odpovědi na základní životní pravdy, hledají smysl života, odpovědi na své problémy, nezodpovězené otázky. A myslím si, že v tomto poutním chrámě před milostným obrazem Panny Marie je nacházejí. Ona je tou, která nás vede ke Kristu.

Milostný obraz Panny Marie Dubské.
(Foto P. Antonín Basler)

Cílem poutníků je milostný obraz Panny Marie Dubské. Poutníci k němu po staletí přicházejí, aby před ním prosili o přímluvu Panu Marii nebo aby jí poděkovali za vyslyšení svých proseb. Mají k ní, jako Matce Božího Syna i Matky všech lidí, důvěru. Neklanějí se obrazu, ale uctívají Pannu Marii samotnou před jejím symbolem. Skrze tuto víru koná na tomto místě a na její přímluvu Boží Syn zázraky. Dokládají to zprávy a protokoly o mnoha uzdraveních.

Během historie již statisíce poutníků připutovalo do poutního chrámu Panny Marie v Dubě nad Moravou. Oslavili ji v mnoha písních, které po staletí vyjadřují jejich vřelý vztah a úctu k ní:

Ó Maria, Boží Máti, plná Božské milosti,
Matkou chcem tě vždycky zváti, zpívat tobě s radostí.
Dalo samo nebe za Matku nám tebe.
Děkujem ti Matko milostivá, děkujeme tisíckrát.

Blažen kdo zná lásku tvoji, kdo tě jako Matku ctí.
U tebe se jistě zhojí srdce plné bolesti.
Kdo se k tobě vine, nikdy nezahyne.
Děkujem ti Matko milostivá, děkujeme tisíckrát.

Jsi-li v světě opuštěný, k Marii se utíkej,
přednes jí své utrpení, o přímluvu požádej.
Ve svém dobrodiní lehčím kříž tvůj činí.
Děkujem ti Matko milostivá, děkujeme tisíckrát...

Připravil: *PhDr.Karel Kavička, Česká republika*

LITURGICKÁ ČTENÍ

5. neděle v mezidobí - 7. února 2016

1.ČTENÍ - Iz 6, 1-2a. 3-8

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toho roku, kdy zemřel král Uziják, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho roucha naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové. Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem. Tu jsem zvolal: „Běda mě, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!“ Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. Tím se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!“ Pak jsem slyšel hlas páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2.ČTENÍ - 1 Kor 15, 1-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratří najednou - většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

EVANGELIUM - Lk 5, 1-11

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte sítě k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě.“ Když to udělali, zahrnuli velké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

1. neděle postní - 14. února 2016

1. ČTENÍ - Dt 26, 4-10

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulným Aramejcem, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle - přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. ČTENÍ - Řím 10, 8-13

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Co říká Písmo? ‚Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť ‚každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen‘.

EVANGELIUM - Lk 4, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: ‚Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponesou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

2. neděle postní - 21. února 2016

1. ČTENÍ - Gn 15,5-12.17-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ - a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Znovu mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ Abrám řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ Bůh mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ Abrám mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle - dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. ČTENÍ - Flp 3,17-4,1

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři, jednejte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. A tak, moji bratří milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

EVANGELIUM - Lk 9,28b-36

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

3. neděle postní - 28. února 2016

1. ČTENÍ - Ex 3,1-8a.13-15

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš pásl stádo svého tchána Jitra, midjanského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle - keř hořel plamenem, ale neshořel. Mojžíš si řekl: „Půjdu se podívat na ten zvláštní jev, proč keř neshoří.“ Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře: „Mojžíši, Mojžíši!“ A on odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh řekl: „Nepřibližuj se sem, zuj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!“ Mojžíš zahalil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Hospodin pravil: „Viděl jsem bídu svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nářek na bičíce; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egypťanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a široké, do země oplývající mlékem a medem.“ Mojžíš pravil Bohu: „Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: ‚Posílá mě k vám Bůh vašich otců.‘ Když se zeptají: ‚Jaké je jeho jméno?‘ - co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Ten, který jest, posílá mě k vám.‘ A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!‘ To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,1-6.10-12

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti. Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od anděla Zhoubce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

EVANGELIUM - Lk 13,1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobrátíte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobrátíte, všichni právě tak zahynete. Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: ‚Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?‘ On mu však odpověděl: ‚Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.‘“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. ledna 2016

Politické události

Volební sjezd ODS. Ve vedení jsou dvě ženy, pražská zastupitelka a starostka

V ostravském hotelu Clarion se ve dnech 16. a 17. ledna konal kongres občanských demokratů (ODS), kteří si po dvou letech vilili nové vedení. Dosavadní šéf strany Petr Fiala neměl ve volbě žádného protikandidáta a na sjezd přijel s nominací od všech krajů.

Souboj se konal o křesla místopředsedů. Zájem o funkci prvního místopředsedy měl současný první místopředseda europoslanec Jan Zahradil, pražská zastupitelka Alexandra Udženija, senátor Miloš Vystrčil a starosta středočeských Líbeznic Martin Kupka.

Úvodní projev přednesl předseda Petr Fiala, který hodnotil činnost strany za poslední období. "Chyby jsme udělali a zaplatili jsme za ně. Ale měli sme mnohem více úspěchů než chyb. Dnes se můžeme znovu lidem podívat do očí a říct: Naše přesvědčení je naše síla," řekl za potlesku delegátů. "Byli jsme označováni za mrtvou stranu, která nemá co nabídnout. Ale ODS je zde obnovená a připravená znovu vládnout," dodal Fiala.

Jako první z hostů vystoupil šéf další pravicové parlamentní strany TOP 09 Miroslav Kalousek a po něm šéf vládní strany KDU-ČSL Pavel Bělobrádek. Zdravici občanským demokratům zaslal zakladatel polské vládnoucí strany Právo spravedlnost Jaroslav Kazynski a britský premiér David Cameron.

Petr Fiala v nominačním projevu slíbil snížení a zjednodušení daní a zrušení superhrubé mzdy. Dále se ohradil proti klíčovým opatřením ministra financí Andreje Babiše pro boj s daňovými úniky, jako je kontrolní hlášení o DPH a elektronické evidenci tržeb. "Až budeme ve vládě, tak tyto drahé nesmysly okamžitě zrušíme," řekl. Petra Fialu jako předsedu zvolilo 436 delegátů ze 470 přítomných, tedy téměř 93 procent. Je to ještě lepší výsledek než před dvěma lety, kdy dostal 80 procent hlasů. "Slibuji, že se důvěru pokusím proměnit ve volební vítězství," řekl Fiala krátce po svém zvolení.

Jediná žena kandidující na dvojku ODS, pražská zastupitelka Alexandra Udženija, postavila svůj projev na kritice elektronické evidence tržeb. Úřadující druhý muž strany, europoslanec Jan Zahradil v projevu řekl: "ODS oslaví 25 let a já zároveň oslavím svých 25 let v této straně." Tak připomněl delegátům, že je věrným mužem ODS. První místopředsedkyní byla už v prvním kole zvolena Alexandra Udženija. Dostala 239 hlasů. Dva další kandidáti Jan Zahradil dostal 113 hlasů a Miloš Vystrčil 109.

Dalšími řadovými místopředsedy byli pak zvolení Martin Kupka, starosta středočeských Líbeznic, Drahomíra Miklošová, starostka Obrnic, která se o funkci v předsednictvu neúspěšně pokoušela už před dvěma lety, Evžen Tošenovský europoslanec a Miloš Vystrčil, který neuspěl ve volbě prvního místopředsedy. Martin Novotný z vedení vypadl.

Zelené povede Matěj Stropnický, porazil Štěpánka

V sobotu 23. a v neděli 24. ledna se v Praze konal volební sjezd Strany zelených. Novým předsedou se stal Matěj Stropnický, bývalý náměstek pražské primátorky, který porazil šéfa pražských zastupitelů zelených Petra Štěpána a středoškolského učitele Jana Šlechtu.

Stropnický dostal 117 hlasů z 222 delegátů. Štěpánek dostal 97 hlasů, Šlechta 6 hlasů. První místopředsedkyní strany se stala lékařka z Ústí nad Labem Irena Moudrá Wunschová. Získala 136 hlasů z 214, její protikandidátka, zastupitelka Prahy 2 Monika Horáková, jen 72 hlasů. Protože v čele strany stanul muž, musela podle stanov druhou nejvyšší funkci obsadit žena. Stropnický střídá brněnskou komunální političku Janu Drápalovou, která předsednický post nebohajovala. Chce se věnovat tématům na jižní Moravě. V minulosti vedl zelené Ondřej Liška, před ním Martin Bursík, který už ale stranu opustil.

Stropnický v kandidátském projevu prohlásil, že zelení jsou stranou konsolidovanou, která respektuje vzájemnou rozmanitost. Jsou podle jeho slov stranou připravenou zahájit cestu návratu mezi strany v pravém smyslu parlamentní. „Ano volnému trhu, ale soukromé musí přestat přenášet své náklady na veřejné," popsal svůj pohled na ekonomiku. Jako příklad uvedl, že těžba uhlí už by se posledních 20 let nevyplácela, kdyby těžební firmy musely započítat náklady na zničení krajiny. „Evropa je jedinečným a úspěšným projektem omezovaní svévole ekonomické moci na nadnárodní úrovni, kde jedině může být toto omezování dnes účinné," řekl ke svému pohledu na politiku. Jak dodal, kdyby ale nebylo Evropské unie, bylo by méně národního státu, suverenity i svobody. „Potřebujeme naopak více nadnárodní politiky, proto potřebujeme více Evropy," vysvětloval. Podle jeho dřívějšího vyjádření by strana měla usilovat i o hlasy lidí, s nimiž ji nespojuje stejný životní styl i hodnoty. „Musíme umět vyvolat očekávání, že je budeme umět zastupovat, že budeme právě my nejlépe hájit jejich zájmy," tvrdí. Kritizoval prezidenta Miloše Zemana za jeho přístup k migrační krizi. Je podle něj neodpustitelné, jak se hlava státu v této situaci chová. Zeman podle něj dělá svojí podbízivou politikou z občanů slabochy. Zveličuje nebezpečí, hraje prý na to horší v lidech, podporuje jejich malost, sobectví a strach. „To prezident nesmí, to je ubohé," poznamenal.

Jeho protikandidát Štěpánek hovořil hlavně o tom, že chce veškerou energii vrhnout do přípravy krajských voleb. Řekl také, že je mu vzorem politika masarykovská a havlovská, která se víc týká svobody a demokracie než ideologie.

Lidé vzpomínali na Jana Palacha, připomíná jej i nový pomník u Rudolfina

Lidé 17. ledna v Praze i v rodných Všetatech vzpomínali na Jana Palacha. U fontány před Národním muzeem na Václavském náměstí, kde se student v roce 1969 upálil, předseda vlády Bohuslav Sobotka a ministr pro lidská práva Jiří Dienstbier položili k jeho pomníku kytici a zapálili dvě svíčky a po nich tak učinila řada dalších pražanů. Vzpomínalo se také ve Všetatech, kde má z Palachova rodného domu vzniknout muzeum.

Student filozofické fakulty Jan Palach se necelý půlrok po okupaci Československa vojsky zemí Varšavské smlouvy

16. ledna 1969 na Václavském náměstí polil hořlavinou a zapálil. Svým činem chtěl vyburcovat veřejnost, která po původním srpnovém vzepětí začala propadat do letargie a smířlivosti s nastupujícím vývojem. Dvacet let trvalo, než se naplnilo přání Jana Palacha a Češi se vzepřeli normalizační apatii. Čtyřicet sedm let od chvíle, kdy se upálil, má na nábřeží u Vltavy monumentální pomník.

Víc jak stovka lidí v mrazivém počasí přihlížela odhalení pomníku Jana Palacha na Alšově nábřeží v Praze v blízkosti Rudolfina.. Ceremoniálu se zúčastnila dcera autora skulptur Johna Hejduka Renata, velvyslanci Spojených států a Izraele Andrew Schapiro a Gary Koren, pražská primátorka Andriana Krnáčová (ANO), kardinál Dominik Duka a další čestní hosté.

Před slavnostním přestřižením pásky promluvila také dcera amerického sochaře a architekta českého původu Johna Hejduka. Vzpomněla na okamžik, kdy původní verzi plastik instalovali na Pražském hradě. Tehdy byly obě sochy dřevěné, Hejduk je věnoval Václavu Havlovi a lidem v Československu. Postupně zchátraly v roce 2000 byly odstraněny. Když se architekt krátce před smrtí dozvěděl o projektu, jehož cílem bylo sochy obnovit, mělo to prý pro něj nesmírnou cenu.

Hejduka k vytvoření soch inspirovala báseň amerického spisovatele Davida Shapira Pohřeb Jana Palacha. Shapiro ji napsal v roce 1969 na základě novinové zprávy o Palachově činu. Pamětní deska s básní v českém i anglickém jazyce instalaci dvou přibližně šestimetrových skulptur doplňuje. Shapiro se dnešního ceremoniálu rovněž zúčastnil a své verše na závěr přečetl.

Trpící matku, o níž je jeden z veršů básně, symbolizuje tmavší z obou věží, jejího synasvětlonoše reprezentuje druhá světlejší. Z hranatých soklů obou plastik vycházejí plameny. "Myslím, že jsou skvělé, vypadají jako kdyby sahaly až k nebi, vypadají trochu jako oheň, jako nebezpečí, jako svoboda. Je to perfektní," ohodnotil pomník americký velvyslanec Schapiro.

V Praze přistáli křesťanští běženci z Iráku, kteří uprchli z Mosulu

Na pražském letišti Václava Havla přistálo v neděli 24. ledna letadlo s první skupinou deseti křesťanských uprchlíků z Iráku. Uprchlíci pak byli převezeni do rekreačního střediska Okrouhlík u Jihlavy, kde budou několik měsíců. Další skupina asi dvou desítek běženců by měla přiletět v následujících týdnech, jejich přílet zkomplikovaly administrativní problémy. Utečenci pocházejí z oblasti iráckého Mosulu, kterou obsadil Islámský stát, před nímž uprchli. Z táborů v iráckém Irbilu odešli do Libanonu. Přijetí uprchlíků schválila v polovině loňského prosince česká vláda.

Skupina deseti utečenců, ve které jsou čtyři děti, po příletu musela projít například celní kontrolou a vyřídit některé dokumenty. Přímo na Terminálu 3 pražského letiště je pak přivítaly české děti, které těm iráckým předaly dárky, například plyšové hračky nebo míč.

Mezi utečenci je také překladatel Madžíd Rašíd, který přiletěl s manželkou a dvěma malými syny. "Je známo, že menšiny na Blízkém východě, Židé a křesťané, mají největší problémy," řekl k důvodům, proč s rodinou přicestoval do Česka.

Cesta pro všechny prý byla náročná, nejen samotný let, ale zejména než se dostali z Libanonu do tábora v Istanbulu, odkud mohli cestovat do Prahy. Doma zůstala ještě spousta jejich příbuzných, kterým rovněž hrozí nebezpečí. O Česku prý původně nikdo z nich nic nevěděl, ale před odletem si o něm zjistil některé informace. "Dozvěděl jsem se, že Češi jsou kultivovaní a čestní, ale nepříliš mnoho jich mluví anglicky. Nevím, zda to tak je, ani jak na to v knize přišli," řekl.

Jeho děti se pak prý nejvíce těší na to, že se vrátí do školy. V rodné zemi totiž nemohly do školy chodit čtyři roky. "Byly velmi šťastné, když jsme jim to řekli," řekl. V Česku se chce usadit a pracovat jako překladatel a spolupracovat například s médii.

Z Prahy uprchlíci zamířili na Vysočinu, kde stráví přibližně dva až tři měsíce. Ve středisku v Okrouhlíku se o ně budou starat sociální pracovníci a rovněž se budou učit česky. Zhruba od druhého pololetí letošního roku, kdy získají v Česku azyl, se pak budou moci v rámci ČR stěhovat za prací.

Původně měla do Prahy přiletět třicítka utečenců, dvacítce z nich však zkomplikovaly cestu administrativní průtahy. "Libanon se nečekaně rozhodl, že chce o jedno razítko navíc, což jsme nestihli zařídit. Jedná se pouze o úřední problém," řekl ředitel nadace Jan Talafant. Celkem by do České republiky mělo přiletět 153 uprchlých křesťanů. "Jsou tam zejména rodiny, ale také vdovy s dětmi," řekl Talafant. Na seznamu uprchlíků je podle něj asi desítka ovdovělých žen různého věku. Zhruba polovina všech běženců jsou děti. "Mezi uprchlíky jsou lidé různých vzdělání a asi polovina mužů má vyšší či vysokoškolské vzdělání. Do ČR chtěli a nikdo se neptal na dávky," dodal Talafant.

Celý projekt s rozpočtem ko lem 15 milionů korun organ zuje a financuje Nadační fon Generace 21 s pomocí svýc partnerů a podporovatelů z ře jednotlivců i církví. Fond prvním roce uhradí náklady n ubytování a životní potřeb iráckých křesťanů, stejně jak integrační služby, mezi něž pa tří výuka jazyka i seznámení s s českou kulturou a společno stí. Peníze podle Talafant fond získal výhradně od sou kromých dárců.

Česko plánuje přísnou regulaci pití i kouření, už nechce vládnout žebříčku mladých

Česká republika by chtěla d pěti let snížit spotřebu alkoho lu o pět procent a tabáku aspo o osm procent. Do deseti let b pití mělo ubýt o 30 procen Pomoci má třeba snížení do stupnosti či zdražení. Počítají tím plány opatření boje pro pití alkoholu, kouření a hazard nímu hraní na příští tři roky Stát se chystá bojovat pro nadměrnému pití, kouření hráčství mladých Čechů. Min sterstvo zdravotnictví proto ta vůbec poprvé vytvořilo společ ně s národním protidrogovým koordinátorem Jindřichem Vo bořilem akční plán. Státní i ev ropské peníze mají v blízk době začít proudit do prevenc ve školách i u lékařů, plán al zahrnuje i postupné zdražen cigaret nebo přísnější postih pro hospodské, kteří naléva lidem mladším osmnácti let.

"Hlavní myšlenka je propoj problematiku závislostí a pře devším rozpohybovat státn správu, respektive pokud mož no všechny klíčové hráče včetně provozovatelů samot ných, aby se aktivně podíle na zlepšení situace," uved Vobořil a upozornil na to, že j v Česku běžné holdovat návy kovým látkám v čím dál nižším

věku – mezi patnáctiletými je desetina kuřáků. Denně kouří skoro čtvrtina Čechů a Češek starších patnácti let, alkohol pije každý den víc než 12 procent lidí nad patnáct. Návykové látky jsou navíc dobře dostupné – vnímá to tak až 87 procent mladistvých. Průměrný Čech vypije až osm litrů čistého lihu za rok.

"Hlavním cílem je snížit spotřebu alkoholických nápojů o 3,5 procenta čistého lihu na osobu do roku 2018 a o pět procent do roku 2020. Chceme posunout první zkušenost s pitím o tři roky," uvedla k opatřením proti pití náměstkyně ministra zdravotnictví Lenka Teska Arnoštová. "Chceme zvýšit informovanost jak na stránkách ministerstva zdravotnictví, tak osvětou u lékařů i laické veřejnosti. Dostupnost alkoholu pro mladistvé by se měla omezit zpřísněním kontrol, nový zákon, který je nyní ve Sněmovně, navyšuje sankce hlavně těm, kteří nalévají mladistvým," vysvětluje náměstkyně.

Zákon počítá se zvýšením pokut až na milion korun. Česká obchodní inspekce bude mít navíc možnost zasahovat přímo na místě a rozhodnout například o okamžitém uzavření provozovny na dobu dvou dnů. "Když si představím nejmenovanou diskotéku v Praze, kde bylo jeden den šedesát podnapilých mladistvých, tak takové opatření nemůžeme považovat za šikanu, ale za nutnou sankci pro ty, kteří výrazně porušují pravidla," doplňuje Vobořil. A Arnoštová upozorňuje, že užívání alkoholu má vliv i na páchání trestných činů – jen loni jich bylo spojených s alkoholem kolem patnácti tisíc.

Velká část kroků, které plán zahrnuje, obsahuje takzvaný protikuřácký zákon, který nyní čeká ve Sněmovně na schválení. Postupným zdražováním daně u cigaret a důraznějším varováním před riziky spojenými s kouřením chce ministerstvo s Vobořilem dosáhnout toho, že do roku 2020 bude kouřit o 8 procent méně lidí než dnes. "Především chceme cílit prevenci na mladé a mladistvé. Je důležité zasáhnout předtím, než budou závislí na tabáku," říká náměstkyně. Podle Vobořila se jedná i s tabákovými firmami. Přiznává ale, že kuřáci do čtyřiadvaceti let tvoří až 30 % jejich byznysu.

Plán chce bojovat i proti patologickému hráčství, které se v Česku týká kolem sta tisíc lidí, další stovky tisíc jsou jím navíc ohroženy. Vláda vůbec poprvé vyčlenila 35 milionů korun na prevenci hazardního hráčství. Vznikly navíc pracovní skupiny, které se zaměřují na potírání černých heren.

Ekonomika

Automobilové

Státní poznávací značky na přání také v Česku

Na úřady od pondělního rána 4.ledna míří stovky řidičů aut, kteří si chtějí koupit registrační značku na přání, jejíž jedna tabulka stojí pět tisíc korun. To je možné právě od začátku letošního roku. Podle mluvčího ministerstva dopravy Jakuba Stadlera si značky koupilo 500 řidičů. Rozebrali si především snadno zapamatovatelné kombinace, například sadu osmi shodných číslic. Zabraná je už i značka FANT0MAS, kde zakázané písmeno "O" nahradila jedna povinná číslice - tedy nula.

Značku na přání, jejíž jedna tabulka stojí pět tisíc korun, a náklady na jedno auto tedy vyjdou na deset tisíc, je možné koupit od 1. ledna. Teprve v pondělí si ale mohli lidé přijít se žádostí přímo na přepážku více než dvou stovek úřadů v obcích s rozšířenou působností. Kdo si chtěl vysněnou kombinaci zajistit už během víkendu, musel poslat žádost mailem nebo do datové schránky. K přepážkám úřadů pak v pondělí ráno na osmou dorazily stovky zájemců. Podle úředníků byl novoroční zvýšený zájem ojedinělý a do budoucna se nedá očekávat, že by motoristů toužících po své unikátní registrační značce rapidně přibývalo. O registračních značkách na přání se hovořilo dlouho a měly platit už od začátku loňského roku, nakonec se ale platnost zákona o rok posunula.

Text značky nelze zvolit libovolně – musí být složen z velkých písmen latinky a arabských číslic (musí být obsaženo minimálně jedno) s výjimkou písmen G, CH, O, Q a W. "To kvůli možné záměně písmen," vysvětlil už dříve ministr dopravy Dan Tok. Zakázaná jsou hanlivá, urážející či rasistická slova. V jednu chvíli lze mít pouze jednu rezervaci na fyzickou či právnickou osobu, nicméně žadatel nemusí mít v době podání žádosti žádné vozidlo. Značky na přání se vážou na konkrétní osobu, vzniknou ve třech typech v závislosti na typu registrovaného vozidla. Pro automobily mají osm znaků, pro motocykly o jeden méně a pro mopedy o tři méně. Ministerstvo dopravy chce novinkou zamezit korupci. Lidé si dosud často nechávali na úřadech za úplatu vydávat snadno zapamatovatelné značky - například se čtyřmi stejnými číslicemi. Značku si motorista může ponechat a dávat ji na každé další nové auto. V případě ztráty nebo odcizení i jedné tabulky však o ni nenávratně přijde. Kvůli riziku zneužití ji systém automaticky zablokuje a nevydá duplikát. Majitel tak přijde i o investované tisíce korun.

O dotace na výměnu starých kotlů je velký zájem

Před krajskými úřady lidé stáli dlouhé fronty kvůli dotacím na výměnu starých kotlů. Se začátkem nového roku totiž bylo odstartováno další kolo rozdělování dotací z fondů Evropské unie pro ozdravení ovzduší na výměnu kotlů na pevná paliva. V první vlně výzvy budou v celé zemi rozděleny na výměnu starých kotlů tři miliardy korun. Do roku 2020 by mělo být rozděleno devět miliard korun a vyměněno až 100 tisíc kotlů. Měla by tak být nahrazena až jedna třetina nejvíce znečišťujících kotlů v zemi. Dotace bude dosahovat až 85 % uznatelných nákladů z částky 150 000 korun. Maximální výše dotace tedy bude 127 500 korun. Dotace je určena pouze na výměnu kotlů na tuhá paliva s ručním přikládáním v rodinných domech. Dotaci z krajského úřadu lze získat na pořízení nového kotle na tuhá paliva, ale také třeba plynového nebo kombinovaného. Možné je pořídit i solární vytápění, ale jen v kombinaci s kotlem. Podmínkou dotace jsou také mikroenergetická opatření, jako je třeba dílčí výměna oken, vstupních dveří nebo zateplení střechy či půdy.

Kurzovní lístek

28. 1. 2016 (středa)

EUR, 1 .....27.020
Kanada, 1 .....17.599
USA, 1 .....24.780

Kultura

Prezident Zeman s manželkou pořádali ples

Večeři s prezidentským párem, výlet na olympiádu do Brazílie, divočáka nebo bezplatné užívání Škody Fabie mohli v pátek 22.ledna na reprezentačním plese Ivany a Miloše Zemanových vyhrát hradní hosté. Za vstupenku na ples do Španělského sálu, která

byla zároveň lístkem do tomboly, museli zaplatit 8000 korun. Na Pražský hrad se přesto vydalo přes 400 lidí. Za odměnu viděli i tanec prezidentského páru.

Zeman před začátkem tance varoval, že přijde hororová vložka. Podobnou vložku podle něj každý ples potřebuje a on prý se rozhodl ujmout se jí sám. "Bude spočívat v tom, že jsem několik let netančil a v době, kdy jsem tančil, tak jsem žádal, aby mi zahráli buď valčík, nebo polku, a předem mě upozornili, jestli to je valčík nebo polka. Dnes jsem redukoval své ambice a bohatě mně stačí krásný a krátký, pomalý valčík," řekl Zeman s tím, že se mu žena stane doslova a do písmene oporou. Za následný valčík, při kterém byly znát Zemanovy zdravotní potíže s nohama, prezidentský pár sklidil potlesk vstoje.

Na programu plesu, kterým provázela dvojice Aleš Háma a Andrea Verešová, bylo kromě předtančení i vystoupení zpěváků Petry Janů, Petra Koláře, Janka Ledeckého nebo Michala Davida. V programu večera byla i tombola s hlavní cenou pětichodovou večeří ve Zlaté jídelně Pražského hradu s prezidentským párem. Mezi dalšími cenami bylo třeba bezplatné roční užívání vozu Škoda Fabia, letenky do Ria na letní olympiádu, víkendový pobyt v lázních Velké Losiny nebo komentovaná prohlídka Pražského hradu podle vlastního výběru. Nechyběl ani divočák, který byl uloven v lánské oboře. Stejně jako loni i letos bude výtěžek z plesu rozdělen mezi nadační fondy hlavy státu a jeho manželky. Zeman v minulosti ze svého fondu pomáhal splácet státní dluh, loni ale účel změnil na podporu opuštěných dětí v takzvaných klokáncích.. Prezident poznamenal, že když fond zakládal, doufal prý, že když se vzdá třetiny platu ve prospěch tohoto fondu, "s nadšením se budou řadit do fronty ústavní činitelé, aby učinili totéž". Kromě ministra financí se prý ale nepřihlásil nikdo. Ivana Zemanová ze svého fondu přispívá třeba na dětské domovy nebo domy pro seniory.

Na páteční ples přišli ministr financí Andrej Babiš (ANO), policejní prezident Tomáš Tuhý, náčelník generálního štábu Josef Bečvář nebo bývalý ministr obrany Jaroslav Tvrdík. Přítomen byl také šéf Fotbalové asociace ČR Miroslav Peltaa nechyběli i zástupci podnikatelů a průmyslu.

Armáda předala Brdy ochráncům přírody. Do nedotčené krajiny se po 90 letech vrátí turisté

Vojenský újezd v Jincích na kraji Brd mezi Středočeským a Plzeňským krajem přestal existovat a na jeho místě vznikla chráněná krajinná oblast. Vojáci si ponechají jen její malou část, zbytek se postupně otevírá turistům. V nedotčené přírodě zatím chybí značení a na polovině území dosud leží munice. Žijí zde ale také vzácné druhy rostlin a zvířat. Husté lesy střídají vřesoviště pocukrované sněhem nebo rozlehlé pláně protkané dlouhými cestami, na kterých nikoho nepotkáte. Brdské kopce bývají přirovnávány k Šumavě, ovšem s jedním zásadním rozdílem – posledních devadesát let se po nich mohli procházet jen vojáci a hrstka vyvolených civilistů. Od prvního ledna se ale nedotčená krajina začala otvírat i turistům.

Celkem 260 kilometrů čtverečních zrušeného vojenského újezdu Brdy pohltila nová chráněná krajinná oblast (CHKO), která je ještě o 85 čtverečních kilometrů větší. Turisté se zatím dostanou na dvacet až třicet procent území. V Brdech dosud chybí turistické značení a na většině míst není signál mobilních operátorů. Zhruba polovina ještě není vyčištěná od munice. Pyrotechnici by ji měli posbírat a zlikvidovat do konce roku 2017. Postupně by v kopcích hodinu od Prahy mělo vzniknout 450 kilometrů cyklostezek a desítky kilometrů tras pro pěší a naučné stezky. Část cest bude vyznačena ještě letos. Kolem Brd už vznikají parkoviště a dá se očekávat, že brzy by mohly následovat restaurace a ubytování.

V Brdech turisté s trochou štěstí natrefí na zvířata a rostliny, které jinde nenajdou. V okolí střelnice Brda, kterou si nadále armáda ponechá, například rostou vzácné sibiřské kosatce. V Brdech žije i orel skalní nebo největší populace raka kamenáče v republice. V Brdech není zajímavá jen příroda. Stojí tu například i lovecký zámeček Tři trubky, na kterém nocoval i první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk nebo jeho nástupce Edvard Beneš. Zámeček nechal koncem 19. století postavit rod Colloredo-Mannsfeldů. O tom, jestli bude kulturní památka někdy přístupná veřejnosti, se zatím nerozhodlo. Turisté se však brzy dostanou k dopadové ploše Jordán a Benešově bunkru, který si mohou pamatovat z filmu Obecná škola.

Počasí

Loni bylo nejtepleji od roku 1775, pršelo minimálně, řeky vysychaly

Rok 2015 byl v Česku společně s rokem předchozím nejteplejší od roku 1775, kdy se začaly průměry sledovat. Na svém informačním webu to ve středu uvedl Český hydrometeorologický ústav (ČHMÚ). Průměrná teplota byla 9,4 stupně Celsia. Naopak silně podprůměrné bylo množství srážek.

Loňský rok byl teplotně rovné dva stupně nad dlouhodobým průměrem z let 1961 až 1990. Největší výkyv přinesl srpen, kdy byla průměrná teplota 5,1 stupně nad normálem. S teplotním průměrem 21,3 stupně byl druhý prázdninový měsíc nejteplejším srpnem od roku 1961. Chladnější než obvykle byl pouze říjen, který měl průměrnou teplotu desetinu stupně pod běžnými hodnotami pro toto období. Jednalo se tak o měsíc teplotně normální.

Roční srážkový úhrn 531 milimetrů řadí rok 2015 k těm srážkově silně podnormálním. je to o pětinu méně než dlouhodobý průměr. Chudý na srážky byl zejména únor, kdy spadlo v průměru jen 12 milimetrů. To byla pouze třetina dlouhodobých hodnot. Deficit se zmírňoval hlavně v listopadu, kdy byly srážky v Česku na 1,5 násobku průměru.

Letošní sucho, které se projevilo na vodních tocích, je možné podle meteorologů předběžně přirovnat k hydrologickému suchu v letech 1904 a 1947. "Pokud jde o průtok Labe v Děčíně, vyskytl se v roce 2015 nejmenší průtok od vybudování nádrží vltavské kaskády, která minima významně nadlepšovala vypouštěním akumulované vody," doplnili meteorologové. Po oteplení a odtávání sněhové pokrývky byly ale v lednu a prosinci někde dosaženy třetí stupně povodňové aktivity.

V době redakčních prázdnin
Carolim
zpracováno podle:
http://zpravy.aktualne.cz

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vyšla nová kniha papeže Františka:
„Boží jméno je milosrdenství"

„Boží jméno je milosrdenství." Takový je titul knihy, která se 12. ledna 2016 dostala na pulty knihkupectví v 86 zemích. Stostránková publikace je rozhovorem italského novináře Andrei Torniellího s papežem Františkem.

„Papež je člověkem, který potřebuje Boží milosrdenství," říká František v nové knize téměř jako osobní vyznání. Vzpomíná přitom na událost z 21. září 1953, kdy se na svátek sv. Matouše zpovídal u jednoho argentinského kněze. *„Cítil jsem se být přijatý Božím milosrdenstvím."* Tato milost v něm v následujících letech rostla a později jej vedla k volbě biskupského hesla *„Pohleděl na něj s milosrdenstvím a vyvolil si jej"*.

V této souvislosti papež popisuje svůj zvláštní vztah k vězňům. Velký prostor je v rozhovoru věnovaný tématu zahanbení nad vlastními hříchy. Podle Františka se jedná o milost, protože člověk si díky němu uvědomí svůj hřích. Církev podle Františka *„odsuzuje hřích, protože musí říci pravdu"*, avšak současně *„objímá hříšníka, je mu nablízku, říká mu slova o nekonečném Božím milosrdenství"*.

V odpovědích také František hovoří o lidech s homosexuální orientací. Dále připomíná, že ve Svatém roce se má stále více projevovat mateřská tvář církve. Aby mohli křesťané ohlašovat Boží milosrdenství, je nutné *„vyjít ven"*: *„Vyjít z kostelů a farností, vyjít ven a hledat lidi tam, kde žijí, kde prožívají svá utrpení i naděje"*. Papež také v rozhovoru rozlišuje mezi hříchem a *„zkažeností."* Člověk může zhřešit, ale nesmí přijmout *„stav zkaženosti"*

Počet křesťanů zabitých pro víru se loni zdvojnásobil

Počet křesťanů zabitých pro svou víru se loni téměř zdvojnásobil. Ve výroční zprávě to uvádí organizace *Open Doors*, která sleduje pronásledování následovníků Krista na celém světě. Zemí s nejvyšší mírou pronásledování se již počtrnácté stala Severní Korea.

Rok 2015 byl podle *Open Doors „rokem strachu"*. Celkově došlo k zintenzivnění pronásledování křesťanů, nikdy dříve nebylo na útěku z domovů tolik následovníků Krista. V žebříčku nazvaném *World Watch List* popisuje organizace 50 zemí s nejvyšší mírou pronásledování. Na prvním místě se již po čtrnácté umístila Severní Korea, kde křesťané čelí zatýkání, věznění, mučení i smrti kvůli víře ve vyšší autoritu, než je vůdce země. Podle odhadů *Open Doors* tu je v pracovních táborech kvůli své víře internováno kolem 70.000 křesťanů. Poprvé se do první pětice zemí dostala také Eritrea, kterou Open Doors nazývá *„africkou Severní Koreou"*. Nejčastějším důvodem pronásledování je náboženský extremismus – islámský, hinduistický a buddhistický. Islámský extremismus působí především na Středním Východě a v subsaharské Africe. Do první desítky zemí v žebříčku se poprvé dostala také Libye. Díky nárůstu radikálního hinduistického nacionalismu v Indii, kvůli němuž zůstaly útoky na kostely a pastorační pracovníky nepotrestány, se asijská země dostala do první dvacítky.

Open Doors zaznamenala 7.000 zabití křesťanů pro svou víru, což je o téměř 3.000 více než v předchozím roce. Do těchto konzervativních odhadů se přitom nepočítají úmrtí v Severní Koreji, Sýrii a Iráku, kde neexistují přesné záznamy. Napadeno nebo poškozeno bylo zhruba 2.400 kostelů, což je více než dvojnásobek z předchozího roku. Co se týká násilí páchaného na křesťanech a křesťanském majetku, v čele žebříčku se objevují Nigérie a Středoafrická republika. Míra pronásledování vzrostla ve velké míře v Eritrei, Pákistánu, Tádžikistánu, Afghánistánu, Ázerbájdžánu a Kuvajtu. Značně se také zvýšila v Indii, Etiopii, Spojených arabských emirátech, Bangladéši, Bahrajnu, Jemenu, Keni, Indonésii a Nigérii.

Ve svém žebříčku popisuje *Open Doors* nejen profily jednotlivých zemí, ale i konkrétní příběhy lidí, kteří se za čísly skrývají. Například v Severní Koreji je partner organizace v kontaktu s dvanácti rodinami. *„Mají pouze jednu Bibli v celé skupině a každá rodina musí čekat, až na ni přijde řada, aby si ji mohla půjčit,"* uvedl zdroj. *„Ukrývají Bibli na tajném místě. Jednou za měsíc se tři rodiny scházejí, aby společně uctívaly Boha. Jednou za rok se věřící sejdou v údolí v horách."*

Křesťanství je nejrozšířenějším náboženstvím na světě, hlásí se k němu 2,2 miliardy lidí, což je skoro třetina planety. Organizace *Open Doors* začala v 50. letech tajně distribuovat bibli do komunistických zemí, nyní podle vlastních údajů působí v šesti desítkách států. Celý žebříček *World Watch List 2016* můžete najít na stránkách organizace:
http://www.opendoorsuk.org/persecution/

Co dělal Bůh před stvořením světa?
Papež odpovídá dětem

Jezuitské nakladatelství v Chicagu Loyola Press vydává sbírku dopisů a kreseb 31 dětí z celého světa ve věku od 6 do 13 let adresovaných papeži Františkovi. V anglické verzi vychází pod názvem *Milý papeži Františku* ("Dear Pope Francis"), v italské verzi jako *Láska před světem* ("L'amore prima del mondo"). Děti se často ptají na otázky, nad nimiž si i dospělí lámou hlavu. *„Jsou to těžké otázky,"* přiznal i sám papež s úsměvem. Co Bůh dělal před stvořením světa? *„Bůh miloval."* A proč se moji rodiče někdy hádají? *„Jsou to lidé."* Tak zní některé z otázek a odpovědí obsažené v nové knize. Nakladatelství Loyola nasbíralo dopisy od dětí z celého světa, včetně například Albánie, Číny, Nigérie, Filipín či Sýrie, z nich pak 31 vybralo k publikování. P. Antonio Spadaro, redaktor jezuitského časopisu *La Civiltà Cattolica*, se pak setkal soukromě se Svatým otcem, který mu na dopisy odpověděl. Kniha se začala prodávat od 25. února 2016 v USA, Itálii, Španělsku, Mexiku, Polsku, Indonésii, Indii a na Filipínách. V březnu se rozšíří do dalších zemí světa.

Podle zpráv České biskupské konference

P. Engelmar Unzeitig „Svatý Sudeťák“

Papež František uznal mučednictví rodáka od Svitav

Papež František schválil 22. ledna 2016 dekret o mučednictví sudetoněmeckého kněze P. Engelmara Unzeitiga, přezdívaného jako Anděl z Dachau. P. Unzeitig zemřel roku 1945 na skvrnitý tyfus poté, co v koncentračním táboře dobrovolně navštěvoval bloky s nemocnými lidmi. Dekret otevírá cestu k blahořečení, termín není ještě stanoven.

Vydáním dekretu o mučednictví sudetoněmeckého kněze se otevírá cesta k jeho blahořečení, kterému již nestojí nic v cestě. Dekret vydává vatikánská Kongregace pro svatořečení, jejich vydání však schvaluje papež. Podle řeholní Kongregace marianhillských misionářů, jejíž byl světec členem, není termín blahořečení ještě stanoven.

„Je to přirozeně vrchol pro naše společenství,“ komentoval zprávu o uznání mučednictví představený řádu v Německu P. Michael Maß. Celosvětový představený P. Damian Weber k tomu uvedl: *„Misionář je ten, kdo je poslaný, mučedník je svědek. Pater Engelmar byl obojím. Dokázal být poslem, aby vydal radikální svědectví o Božím přiblížení se k nám, lidem. A tak se postupně sám stal darem pro své bližní.“*

Pocházel severně od Brna

Služebník Boží P. Engelmar Hubert Unzeitig, CMM byl sudetský Němec, který se narodil 1. března 1911 v Hradci nad Svitavou (tehdy Greifendorf) uprostřed převážně německé jazykové enklávy severně od Brna.

Jeho rodiče byli velmi zbožní rolníci. Otec padl v řadách rakouské armády během 1. světové války, a tak se matka musela sama starat o šest dětí. Ve škole a doma mluvil Hubert německy. Česky se naučil až během služby u českého sedláka ve Vřesicích, kde pracoval jako čeledín.

V roce 1927 se rozhodl pro kněžskou a misionářskou službu. V sedmnácti letech tedy odešel do Reimlingenu v Německu, kde vstoupil do Kongregace marianhillských misionářů a přijal řeholní jméno Engelmar. Na kněze byl vysvěcen po studiích ve Würzburgu 6. srpna 1939.

Jako kněz působil v protektorátu Čechy a Morava

Po začátku války byl přidělen do hornorakouského Riedeggu v diecézi Linec. Po několika měsících však začal působit jako farář ve vesnici Zadní Zvonková (Glockelberg) nedaleko Horní Plané v protektorátu Čechy a Morava. Již 21. dubna 1941 byl zatčen na základě udání místních agentů, kteří ho obvinili ze „záludného vyjadřování“ při kázáních v kostele a z „obrany Židů“. Vystupoval totiž proti nacismu a deportacím Židů.

Dne 3. června 1941 byl třicetiletý P. Unzeitig poslán do Dachau u Mnichova. Jako duchovní byl umístěn v „kněžském“ bloku, kde se tísnilo zhruba 2700 duchovních, většinou katolíků. Pater Engelmar se v hrůzách koncentračního tábora choval jako statečný muž a křesťan. Protože se jako budoucí misionář naučil rusky, sloužil především ruským zajatcům.

Pamětní deska P. Engelmara Unzeitiga na zdi kostela v zaniklé vesnici Zadní Zvonková u Horní Plané

V Dachau zemřel jako dobrovolník u nemocných tyfem

Na konci roku 1944 se v Dachau ro šířila epidemie skvrnitého tyfu a nemo ní po stovkách umírali bez pomoci, pr tože do nakažených bloků nikdo necht chodit. V této situaci vyzvalo táborov vedení, aby se přihlásili dobrovolníc kteří by šli především duchovně pečov o nemocné. Bylo ovšem zřejmé, že te kdo se přihlásí, se s největší pravděp dobností již živý nevrátí. Dobrovolně přihlásilo 20 kněží a mezi nimi i P. U zeitig. Pouze dva dobrovolníci tuto ne obětavější službu přežili. Engelmar U zeitig přinesl nejvyšší oběť z lásky bližním. Zemřel 2. března 1945, den p svých 34. narozeninách a jen několi týdnů před tím, než koncentrační tábo Dachau osvobodila americká armáda.

Engelmara Unzeitiga bývalí spoluvě ni z koncentračního tábora v Dacha označovali jako „anděla Dachau“ a „n meckého Maximiliana Kolbe“.

Podle zpráv České biskupské konferen

* * *

Svědectví života P. Engelmara Unzeitiga je p nás aktuální i dnes, kdy je vůči Sudetským Něm cům a dalším skupinám stále uplatňována kole tivní vina bez ohledu na konkrétní lidské osud skutky a postoje...

P. Engelmare, přimlouvej se u Boha za nás a za naši vlast!

Kronika České misie v Chicagu v roce 2015

Svátost manželství si vzájemně udělili:

01 – 31 Dušan Kováč
Maggie Callahan
11 – 21 Marián Jakubec
Zuzana Rošková

Pokřtěny byly děti:

03 – 22 Julia Eva Kantor
03 – 22 James Josef Marks
05 – 03 Paulina Jarzebkowski
05 – 24 Victor Šmida
05 – 31 Erik Machala
06 – 07 Jaden Laďa Ludington
06 – 28 Martin Karol Vešelenyi
06 – 28 Daniella Zviefelhofer
07 – 18 Klára Budzakova
07 – 18 Lesia Lucky
08 – 09 Everly Jacqueline Luther
08 – 09 Thomas Daniel Zikeš
09 – 19 Ana Maria Kolodzej
10 – 18 Julie Anna Böhm
10 – 25 Lilyen Černý
10 – 25 Michael Marino Palma
11 – 21 Jakub Jakubec
11 – 29 William Matej Rošťák

Dospělá byla pokřtena:

09 – 19 Petra Straczek Čimelová

Svátost biřmování přijali:

09 – 19 Petra Anna Straczek
11 – 21 Jakub Jakubec
11 – 21 David Jakubec
11 – 21 Julianna Mária Jakubecova

Poprvé ke stolu Páně přistoupili:

05 – 24 Victor Šmida
05 – 31 Klára Cíchová
05 – 31 Lilliam Dočkalová
05 – 31 Jessica Dudášová
05 – 31 Matthew Herz
05 – 31 Erik Machala
05 – 31 Sebastian Ott
05 – 31 Nella Sedlářová
05 – 31 Daniel Smažil
05 – 31 Eliška Thořová
09 – 19 Petra Anna Straczek

Na věčnost byli povoláni:

04 – 17 Eliška Hasilová
05 – 19 Štefani Jurkovičová
08 – 03 František Červený
09 – 15 Vlasta Čapek
10 – 20 Marie Borýsková
11 – 05 Věra Roknič

V roce 2015 bylo celkem:

2 svatby
18 křtů dětí
1 křest dospělého
4 biřmování
11 prvních svatých přijímání
6 pohřbů

Významné události

01 - 04 Tři králové odpoledne v klubu misie, hraje Cimbálová muzika
01 - 25 Dětský karneval v maskách
02 - 14 Maškarní bál v klubu misie, hraje DJ Speedster
02 - 22 Výroční schůze České Misie, volba Misijní rady
04 - 04 Velikonoční vigilie
04 - 05 Pomlázková zábava a košt vína, hraje místní cimbálová muzika, vystavuje se asi 40 vzorků vín
04 - 25 Koncert Maroša Bangu slepého zpěváka ze Slovenska zvaného „Slovenský Bocelli"
05 - 17 Poprvé putujeme do Indiany: Ve Svatém Janu je pobožnost křížové cesty, na Hoře Karmel slavíme mši svatou a konáme májovou pobožnost, u polských karmelitánů navštěvujeme muzem sv. Jana Pavla II. Je vypraven autobus a další poutníci jedou osobními auty
05 - 24 Svatodušní vigilie slavíme ji podobně jako je vigilii Velikonoční se sedmi čteními, žalmy a obnovou svátosti biřmování
06 - 7, 8, 12, 13 Rummage sale
05 - 31 První svaté přijímání dětí
06 - 21 Oslava Dne otců
Piknik na zahradě misie
08 - 02 Výroční pouť do Lisle do benediktinského opatsví sv. Prokopa k Panně Marii v Exilu
08 – 21/29 Misie hostí Taneční skupinu mladých z Prahy, která vystupuje na mnoha místech v Illinois, Wisconsinu a Michiganu
08 - 30 Výroční piknik misie v městské zahradě v North Riverside, začíná tradičně mší svatou, počasí se nám vydařilo, zůčastnilo se několik stovek lidí
09 - 20 Slavnostní mše svatá na 76. Moravském dni v Litevském centru v Lemont, hraje kapela z České republiky
10 - 15 Mons. Dušan Hladík získal Americké státní občanství při zachování Českého občanství, jak to dovolují současné zákony
09 - 29 Zemřel Fr. Odilo Crkva, OSB poslední český kněz – benediktin v opatství sv. Prokopa v Lisle často vypomáhal v České misii, sloužil české mše svaté a zpovídal každý měsíc míval české mše svaté též v klášteře v Lisle, narodil se v Brtnici na Moravě, vstoupil k benediktinům v Praze Emauzích, na kněze vystudoval a vysvěcen byl v Římě, odešel do USA v opatství sv. Prokopa a na místní benediktinské univerzitě působil jako učitel cizích jazyků, zpěvu a hudby, v klášteře zastával řadu let funkci varhaníka zemřel ve věku nedožitých 90 let
10 - 3/10 Mons. Hladík se účastní výroční schůze Českého poutního střediska Velehradu v Římě, spolu s ním do Říma putují další poutníci z Chicaga
10 – 17 Octoberfest, hraje několik folkových skupin, pozvaní umělci z České republiky nebyli emigračním úřadem na letišti v Chicagu puštěni do USA
11 – 14 Misii a Českou školu navštívila ministryně školství České republiky Kateřina Valachová s velvyslancem ČR z Washingtonu DC Petrem Gandalovičem a chicagským generálním konzulem Bořkem Lizcem
11 – 20/22 Duchovní cvičení vede řeckokatolický kněz Fr. Ján Koval ze Slovenska v duchu východní spirituality a na závěr slavíme liturgii sv. Jana Zlatoústého
12 - 06 Mikulášská besídka v kostele vystupují dvě skupiny dětí, Mikuláš naděluje dárky Přišlo kolem 150 dětí s rodiči
12 - 24 Slavíme tradiční českou půlnoční mši svatou, hodinu před tím se zpívají české a slovenské vánočních koledy
12 - 31 Silvestra oslavujeme v klubu misie od 11.00 do 12.00 v noci máme v kostele adoraci a děkovnou pobožnost

Hospodaření

Zůstatek 2014:	$ 61 205,64
Příjmy 2015:	$ 214 182,97
Vydání 2014:	$ 236 601,25
Zůstatek 2014:	**$ 38 787,36**

Dluhy České misie:

Půjčka North American Pastoral Center (od biskupa Esterky)	$ 150 000,00
Půjčky od soukromých osob	$ 85 000,00
Celkem zbývá splatit:	**$ 235 000,00**
V roce 2015 se splatilo	$ 120 000,00

Poděkování dobrodincům České misie

V průběhu celého roku 2015 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu“ s dary vyššími než $1000 se řadí:

Blanka Příkazská
na památku Cyrila Příkazského
Christian Klima
Karel Chrobák
Martina Novotný
Ronald a Jana Krčkovi
Lawrence a Jean Hodek
na památku Elišky Hasilové
Věra Ann Borýsek
na památku Josefa Borýska
Věra Ann Borýsek
na památku Marie Borýskové
Jan Paďour
Zdenka Blum
Ludvík a Ivana Pospíchalovi
Edward a Alice Vedralovi
Anthony a Carmella Jandáčkovi
Nejmenovaný dárce
Anna Švehla
Angela Boleslav
Pavel a Marie Cíchovi
Michael Vukson a Ann Minařík
John a Rosemary Škachovi
Anthony a Ludmila Vyskočilovi
Joseph Kocáb
Jiří a Lenka Petraturovi
Radek a Iveta Thořovi
Ladislav a Marie Murárikovi
Terezia Kardianova
Věra Gajda
Rosemary Kozelka
Peter Wurm

Zvláštní poděkování patří Ronaldu a Janě Krčkovým
Za věnování nového čalounění do lavic v našem kostele a firmě pana Krčka za instalatérské práce v naší misii.

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:

Sdružení Československých Exulantů
Darina Arvajovičova
John Novotný
František Schultz
Stanislav a Margaret Borýskovi
Tomáš Hruboš
Jitka Higgins
Vlasta Vicenik
Míla Kyncl, M.D.
Mark Malý, D.D.S.
Josef Pařenica
Matej Rošťák

Srdečně děkujeme Radku Thořovi
Za obětavou pomoc při stavbě nových varhan v našem kostele a za celoroční údržbářské práce v naší misii.

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:

Dušan Kováč
Božena Novotný
Helena Čurova
Edward Zebig
St. John Nepomucene Parish Cleveland
St. Ann Society No.18 CCU Chicago
Josef Hasil
Moravská Kulturní Společnost
Czech Catholic Union Cleveland
Our Lady of Lourdes Parish Cleveland
Joseph Přikazský
Sonia Škubal
na památku Františka Škubala
Rudolph a Mary Dulíkovi
JUDr. Jaroslav Horký Praha
Joseph Kučera, M.D.
František Dobšík
Jozef a Růžena Mattovi
Jaroslava Zolmanova
Josef Toušek Alpine Banquet Haus
Zdeněk a Jana Pinďákovi
Zdenka Kadlček
Vojtěch a Maria Chládkovi
Miroslav a Cecílie Lazarovi
Liou Family na památku Věry Rokničové
Jana Galos
Věra Černý
Matthew Charles Crowl na památku Věry Rokničové
Amalie Klimeš
Miloslava Dousa, M.D
Agnes Hrudkaj
Marry Hrach
Robert and Barbara Baken - Mařík FH
Budimír a Anna Zvolánkovi
Jaroslava Kulhánek
Tomáš Sokol
Vlasta Šnéberger
Joseph Zacharda
Raymond Čapek
Oshana a Eva Aprimovi
David a Dorothy Rokničovi na památku Věry Rokničové
Paul a Vlasta Malý
Jiří a Marie Jakubcovi
Rostislav a Irena Ticháčkovi
Martin Roller
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Mark a Maria Novákovi
Jerry a Eva Otcovi

Všem dobrodincům
České misie v Chicagu vzdáváme upřímné
Pán Bůh zaplať
a ukládáme je do obětí mší svatých a do našich modliteb.

Milí přátelé a dobrodinci České misie v Chicagu

Zasilám Vám za začátku občanského roku 2016 mnoho srdečných pozdravů z naší misie. Loňský rok byl pro nás opět velmi úspěšný. Stále pokračuje jak duchovní, tak náš kulturní program. Každý den máme v našem kostele českou mši svatou, v pondělí večer modlitby za uzdravení, ve čtvrtek adoraci Nejsvětější svátosti, denně se před mší sv. modlíme růženec, slavíme 1. pátky a 1. soboty. V naší České sobotní škole kardinála Berana je letos zapsáno 26 dětí. V misii máme společné obědy v neděli a každou středu máme setkání seniorů. O řadě společenských akcí Vás informuje přehled na předchozí stránce.

Při této příležitosti bych chtěl poděkovat všem, kdo jakkoli naši misiji podporují a jí pomáhají ať svými modlitbami, obětmi, svou prací i hmotnými dary. Zvlášť děkuji těm kdo přisluhují u oltáře, čtou Boží slovo, hrají a zpívají při liturgii, děkuji členům Misijní rady, všem kdo se starají o kuchyni a úklid kostela i okolí misie, děkuji učitelkám v naší sobotní škole i pomocníkům z řad rodičů, děkuji všem, kdo štědře přispívají do nedělních sbírek a věnují dary na splácení dluhů, děkuji všem předplatitelům a odběratelům Hlasů národa a všem, kdo jakkoli pomáhají. Kéž je Vám všem Bůh štědrým odplatitelem.

Z celého srdce Vám i Vašim blízkým žehnám.

Mons. Dušan Hladík

Světlo k osvícení pohanů...

Ježíš skutečně přišel - zázrak v Maďarsku

Z obce, kde jsem byl knězem, mě za stalinské krutovlády vyhnali. V Maďarsku byl stalinský režim zvlášť krutý, a proto není divu, že páter Norbert musel být "přeložen". A právě v obci, kam ho přeložili, se stalo něco mimořádného, něco zcela zvláštního, čemu říkáme zázrak. Nerad bych o tom mluvil před veřejností, neboť zejména inteligence by mě hned ozdobila přívlastkem "nenormální".

Událost se odehrála v obci, která má asi 1500 obyvatel. Učitelka byla opravdová ateistická bojovnice. Její výuka a vysvětlování se skoro v každém předmětu točily kolem centrální osy "Boha odmontovat". Využila každou příležitost, jak naše náboženství zneužít, zesměšnit, veřejně vysmát a potupit. Její učební program byl velmi jednoduchý: vychovat mladé ateisty. Ve třídě měla 32 dětí, ale ty se nikdy neodvážili bránit. Jejich rodiny byly věřící a lze říci věrné v plnění svých náboženských povinností. Byl jsem v této vesnici farářem, k vyučování náboženství jsem děti shromažďoval do kostela, protože ve škole to dovoleno nebylo. V Maďarsku, jako všude za "železnou oponou", bylo vyučování a výchova rozpolcená. V rodině něco jiného, ve škole jinak a samozřejmě na veřejnosti také. Chudáci děti! Jak se mají chovat? Teď si ale všimněte dobře, jak zasáhne milost Boží. Nikomu se o něčem takovém vůbec ani nesnilo. Obecně ty hlouposti, kterými učitelka děti krmila, neměly žádný zvláštní dopad. Děti byly chytré, proto uměly dobře rozeznávat co je pravda a co lež, co je správné a co ne. Já jsem se snažil děti vyzbrojit zejména tím, že jsem je povzbuzoval, aby častěji přistupovaly ke svátostem. Do středu jsem postavil eucharistii jako největší zřídlo všech milostí. Věděl jsem, že svaté přijímání je zárukou jejich budoucnosti. Zajímavé! Slečna učitelka Gertruda měla dobře vyvinutý šestý smysl, hned věděla, které děti byly u svatého přijímání. Těmto "černým ovečkám" věnovala svou zvláštní pozornost. Použila všechny páky, které měla k dispozici, aby děti přivedla do "normálních kolejí". Postupovala taktiky, pěkně i ostře, až zuřivě. Je více než pravděpodobné, že měla nenápadné špicly, kteří jí donášeli všechny podrobnosti. Čas však přišel na pomoc. Nové předpisy o půstu před svatým přijímáním trochu zkomplikovaly učitelce situaci. Všechny děti časně snídaly, a tak se dalo trochu tíživěji zjistit, které byly u svatého přijímání. Učitelka si i zde pomohla, ale nyní aspekty svatého přijímání trochu ustoupily do pozadí. Děti tvořily silnou a poměrně jednotnou skupinu.

Ve "čtvrté A" bylo desetileté děvčátko Angela. (Všechna jména jsou záměrně pozměněna.) Bylo to děvče moudré, velmi nadané, vždy a ve všem jednoznačně první. Spolužačky jí nezáviděly, neboť měla zlaté srdce a vždy se snažila každému pomoci. Jednoho dne přišla ke mně Angela s prosbou, aby mohla denně přistupovat ke svatému přijímání. "Angelo, víš, co to znamená?" zeptal jsem se jí. Usmála se: "Pane faráři, ona mě tak snadno nedostane, nebude mi moci něco vážnější vyčíst, o to se postarám. Svou píli ještě vystupňuji, neodmítejte mou prosbu. Ve dnech svatého přijímání se cítím silnější. Každopádně musím být vždy dobrým příkladem. K tomu potřebuji sílu." Po krátkém uvažování jsem souhlasil, ale s určitými obavami i starostmi.

Od té doby byla "čtvrtá A" jedno malé peklo. Angela plnila své úkoly bez chyby. Učitelka, když se na ni jen podívala, byla hned mrzutě naladěná, na tváři jí bylo vidět, že hledá nějakou záminku. Někdy ji ponížila a věru dost často i šikanovala. Dítě snášelo všechny ponížení a křivdy trpělivě, ale čím dál tím bylo bledší. "Podívej, Angelo, není to pro tebe příliš těžké?" "Ó, ne, pan faráři. Ježíš trpěl mnohem více, byl hanebně pomluvám, bičován a nakonec přibit na kříž." Statečnost dítěte mě naplňovala velkým obdivem. Angela si mi nikdy nestěžovala, že se s ní špatně zachází, ale její spolužačky mi říkaly, že je nehezké, co s ní učitelka provádí. V učení ji nikdy nemohla přichytit, proto denně vymýšlela nové a nové způ soby, jak ji od víry odvést. Učitelka neres pektovala plán výuky, ale postupně vyta hovala celý repertoár svých bezbožnýc argumentů a servírovala je dětem jako jec Angela mlčela, byla jako němá, sklonil hlavu a těžko vzdychala. Její víra zůstal neotřesená, mrzelo ji však, že ji neum ubránit.

Když se blížil Advent, vyučování s proměnilo na souboj mezi učitelkou ubohou holčičkou. Učitelka z pozice síl triumfovala a poslední slovo patřilo vžd jí. Na co ten zuřivý souboj? Její mlčení úplně vyvádělo z kolejí. Zuřila, nemohl to snést. Děti chodili ke mně, prosili mě pomoc. Co jsem mohl já ubožák, dělat ? Vždyť v takovém zřízení je kněz bez nadějnější než dítě. Můj zásah by celo atmosféru jen vyostřil a situace by přišl na ostří nože a prohrou jsem si mohl by jistý. Díky Bohu, Angela statečně odpor vala. Nezbývalo než volat o pomoc s mého Pána Boha. Modlitby se vznášel k nebi.

Situaci ve škole znala celá vesnice. N kdo však neudělal sebemenší poznámk nebo výčitku, že jsem Angele dovol každodenní svaté přijímání. Každý věd že přes Angelu učitelka cílí a útočí r víru. Na to koncentrovala své síly, ab oslabila její víru, a tím i víru celé třídy. T byl její sen, to byl její ideál. Rodiče dí povzbuzovali, aby zůstalo vytrvalé, aby z útoků učitelky nic nedělalo. To snadno řekne, ale těžko prožívá! Všich obdivovali velikost tohoto útlého dítět Jen Angela byla se sebou nespokojen byla však ponižována, zesměšňován Mrzelo ji jen jedno, že se nedokáže brán Krátce před Vánocemi, 17. prosince, v myslela učitelka zákeřnou hru, přičem byla přesvědčena, že nyní zasadí její du rozhodující úder. Tato scéna si zaslouž abych ji uvedl v plném rozsahu.

Hra s Angelou se začala. "Co uděláš, m dítě, pokud tě rodiče volají?" "Poslechnu přijdu." "Výborně, ty je slyšíš volat a hne i přijdeš, tak jak se to sluší na dobré dítě.

"A co se stane, pokud rodiče zavolají kominíka? "" Také přijde," říká dítě. Srdíčko Angely bije prudce, tuší lest, ale neví, z které strany. Slečně učitelce jiskří oči a ptá se dál. Jedna dívka mi později řekla: "Ta naše učitelka vypadala zlomyslně, hrozně odporně." "Dobře, mé dítě. Kominík přijde, neboť on existuje, on žije." Nastalo velké ticho. Učitelka pokračuje dále:" Ty přijdeš, protože žiješ. Ale řekněme, že tvoji rodiče volají tvou babičku, která je mrtvá. Ona přijde?" "Ne, myslím, že ne," odpovědělo děvče. "Bravo! A když tvoji rodiče zavolají Popelku nebo náčelníka trpaslíků? Co se stane potom?" "Nepřijde nikdo, neboť jsou to pohádky." Angela sklopí oči, nemůže se divat do tváře zlomyslné učitelky. "Dobře, velmi dobře," triumfovala učitelka. "Zdá se, že dnes myslíš zvlášť bystře a ostře. Tedy vidíte, děti, ti, co existují a žijí, pokud je voláme, přijdou. Ale pokud nepřijde ten, koho voláme, je samozřejmé, že neexistuje, nebo vůbec nežije. Je to jasné?" "Ano," odpověděla celá třída. "A teď uděláme malý pokus." Učitelka se otočí a říká: "Jdi teď ven, dítě moje!" Angela trochu váha, vykročí z lavice, vyjde ven a zavře za sebou dveře. "A teď děti, zavolejte ji." "Angelo, Angelo!" ozývá se z 31 hrdel. Děti si myslely, že jde skutečně o nějakou hru. Angela vejde do třídy, je zmatená. Učitelka vychutnává svůj úspěch. "Jsme tedy všichni stejného mínění,že? Pokud voláte někoho, kdo existuje a žije, ten přijde. Pokud voláte někoho, kdo neexistuje, ten nepřijde a ani přijít nemůže. Angela je živý tvor, pokud ji volají, slyší a přijde. Řekněme nyní, že zavoláte malého Ježíška. Je ještě někdo mezi vámi, kdo v Ježíška věří?" Chvíli vládne naprosté ticho. Pak se některé děti bázlivě hlásí: "Já, já..." teď se obrátí k Angele: "A ty, dítě moje, věříš, že tě Ježíšek slyší, pokud ho voláš jménem?" Angela statečně odpoví: "Ano, já věřím, že mě slyší." "Výborně." Usmívá se ironicky učitelka. "Udělejme tedy pokus! Předtím jste viděly, že Angela přišla, když jste ji volaly. Proto pokud Ježíšek existuje, tak přijde, když ho zavoláte. Zavolejte tedy nahlas všichni: Přijď, Ježíšku! Raz, dva, tři, všichni spolu!" Děti sklonily hlavy. Lest vyšla najevo.

Do hrobového ticha zazní posměšný výkřik - "To jsem chtěla, vidíte, tady je důkaz. Vy si ani zavolat netroufáte, protože jste si jisté, že Ježíšek nepřijde, neboť neexistuje. On to ani neslyší, protože kdo neexistuje, slyšet nemůže, právě tak jako Popelka, neboť je to jen pohádka." Překvapené děti mlčí dál. Brutální důkaz je zasáhl rovnou do srdce. Kdo se jen trochu vyzná v dětské psychologii, pochopí, jaké nebezpečně jsou podobné triky pro jemné dětské duše. Některé děti se mi později přiznaly, že začaly pochybovat. Když Ježíšek existuje, proč ho vlastně nevidíme? Angela byla jako omráčená, němá a úplně bledá. "Měla jsem obavy, že se zhroutí," sdělila mi později jedna dívka. Učitelka si libovala nad jednoznačnou porážkou dětí. "Zahoďte takové pohádky!"

Najednou se však stalo něco neočekávaného. Angela vyskočila z lavice, postavila se doprostřed třídy, její oči byly najednou jako oheň a zakřičela: "My ho přece chceme zavolat. Poslouchejte! Zvolejme všichni spolu: Přijď, Ježíšku!" V okamžiku vstala celá třída. Jako na protest, se sepjatýma rukama a s velkou nadějí v srdci zvolali: "Přijď, Ježíšku!" Na to učitelka připravená nebyla. Ustoupila několik kroků zpět. Oči měla upřené na Angelu. To už nebylo podle jejího plánu. Velké ticho, strach se míchal snapětím. Potom se zase ozvala Angela: "Ještě jednou!" Všechny děti zvolaly ještě hlasitěji: "Přijď, Ježíšku, přijď!" Tentokrát to byl hlasitý křik, že by se mohly stěny zhroutit, sdělila mi později jedna dívka. A teď se stalo něco zcela neočekávaného. Chci to popsat slovy dětí, vyptával jsem se každého zvlášť. A to, co řekly, je tak přesvědčivé, že se to lépe nedá popsat. Já ubohý kněz jsem toto znamení potřeboval snad víc než děti, víc než kdokoliv jiný.

Děti se dívaly na Angelu. Najednou se potichu otevřely dveře. Děti to zpozorovaly, protože vchod se rozzářil, byl jasnější než denní světlo. Světlo sílilo, až vypadalo jako velká světelná koule. Děti se zalekly, strach jim prostoupil až do kostí, ale vše proběhlo tak rychle, že neměly čas ani zakřičet. Koule se rozevřela a v ní se jim zjevilo dítě, roztomilé, hezké, usměvavé, takové, jaké ještě nikdy neviděly. Dítě nepromluvilo ani slovo, jen se usmívalo. Jeho přítomnost vyzařovala nekonečnou líbeznost. Teď se už děti nebály, strach ustoupil obrovské radosti. Trvalo to všechno okamžik? Čtvrthodinu? Hodinu? Mínění se rozcházelo. Jisté je, že celá příhoda netrvala ani jednu vyučovací hodinu. Dítě bylo oblečené v bílém, vypadalo jako malé sluníčko. Vyzařovalo světlo, ve srovnání s nímž bylo denní světlo jako tma. Některé dívky byly tímto světlem až oslněny, bolely je oči. Jiné zas pozorovaly dítě bez námahy. Nic nemluvilo, jen se mile usmívalo. Po chvíli jasnost koule postupně klesala a celý jev pomalu zanikl. Dveře se samy od sebe tiše zavřely, srdce dětí překypovala neslýchanou radostí, nemohly promluvit ani slovo. Hrobové ticho najednou přerušil chrčivý hlas učitelky, která na smrt bledá vykřikla: "On přišel, On přišel!" Pak vyběhla ze třídy. Angela vypadala, jako kdyby se probudila z dlouhého snu. Jednoduše řekla: "Vidíte, Ježíšek existuje, přišel. A teď poděkujme!" Děti poklekly a modlily se: "Otčenáš, Zdrávas Maria a Sláva Otci ..." Pak opustily třídu, právě zvonilo na přestávku.

Zpráva o zázraku se po vesnici rozšířila jako blesk. Navštívili mě rodiče, povídali jsme o zázračné události, a jak jsem již zmínil, každé dítě jsem vyslechl zvlášť. Pod přísahou mohu potvrdit, že jsem v jejich výpovědích nezjistil ani nejmenší rozpor nebo neshodu. Co mě ale nejvíc překvapilo, byla jistota dětí. Neposuzovaly to jako něco mimořádného, pokládaly to za uskutečnění jejich víry. "Byly jsme v tísni," řekla jedna dívka, "a proto Ježíšek musel přijít a pomoci nám."

"A učitelka?" ptala se autorka pátera Norberta. "Ano, musím ještě podotknout, že slečnu učitelku odvezli na psychiatrickou kliniku. Školní úřady mlčely, jako kdyby se nic nestalo. Učitelka stále křičela: "On přece přišel, On přišel ..." Chtěl jsem ji na klinice navštívit, ale moje snaha byla marná . Kněžím byl přístup na kliniku přísně zakázán. Je zajímavé, že z lidí, kteří se provinili na zneuctění našich kostelů, se mnozí ocitli na psychiatrii. O jejím dalším osudu nevím. A Angela? Ukončila školu a pomáhala doma matce. Myslím, že chtěla vstoupit do kláštera a stát se řeholní sestrou. Bohužel od té doby jsem se s ní více nesetkal."

Mária Haeseleová
Eucharistické zázraky, Genezis 1991
Přeloženo ze slovenštiny
http://eucharistia.wz.sk

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hezké hudby
a zpráv z naší české komunity
na rádiové stanici WCEV 1450 AM
každou neděli od 9 do 10 hodin dopoledne
a na Internetu www.wcev1450.com

Vlasta Kučerová
Telefon: 773 - 751 8022
E-mail: Vlasta@czechoslovakradio.com

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM
WHKW 1440 AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time
Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time
Host: Joe Kocab
Listen on the Internet:
www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service

Srdečné blahopřání

Dělníku Boží, tesaři věrný,
tys Pánu světa zbudoval krov
a v domku chudém slyšels ty první
posvátnou hudbu Kristových slov.
Měla zvuk lidský a moudrost Boží
a tys jí duši otvíral rád.
Nauč nás také, pěstoune tichý,
pravdám posvátným své srdce vzdát.

* * *

Úzká cesta do radosti, malá hrstka projde,
Bože přidej nám stálosti, ať nás víc tam dojde,
musel i svou kůži dáti, by se mohl tam dostati,
Bartoloměj svatý.

V krvi jak v šarlat oděný cestou se ubírá,
tou, která vede k spasení; Kristus mu otvírá
dokořán nebeské brány, vede jej v rozkošné stany,
mezi nebešťany.

Sv. Josef

Křepický kostel

Sv. Bartoloměj

Drahému bratrovi

Josefu Novotnému,

který se 5. února 2016 dožívá 63 roků
k jeho milým narozeninám přeji
hojnost Božího požehnání, dobré zdraví
a neutuchající elán do dalších let života.

I když jsi ve svém civilním povolání vstoupil do penze,
přeji Ti v nové službě kostelníka v chrámu
sv. Bartoloměje v naší rodné obci mnoho zdaru.
Kéž Tě provází Tvůj patron sv. Josef,
abys svou prací radostně sloužil
Božímu Synu Ježíši Kristu
při všech bohoslužbách.
V modlitbách Ti k tomu vyprošuji dostatek sil.

John Novotný
z Britské Kolumbie v Kanadě

Upřímná vzpomínka

22. února 2016 si připomeneme deváté výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28. března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Cicero.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.
Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem
Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu
ve středu 24.února 2016 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2016?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
v neděli 28. února 2016
v 1.00 po obědě
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2015.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2015.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2016.
Bude předložen plán činnosti na rok 2016.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie

Káblovka

Česká a Slovenská televize

- na šedesát českých a slovenských programů
- hlavní programy s časovým posunem pro USA
- možnost záznamu všech pořadů
- napojení přímo na televizor bez počítače

Za jednu cenu $ 28.99 na měsíc máte dvě služby:

Kablovka.com i Online TV1.com

Veškeré informace podá a instalaci zařídí česky mluvící technik
Volejte: Libor Kobza 708 - 328 – 5173

H&P·LAW

JSME TU PRO VÁS.

Veškeré právní služby na území České republiky.

- Občanské právo
- Obchodní právo
- Správá majetku
- Ostatní právní poradenství

SOKOLOVSKÁ 6/85, 186 00
PRAHA 8, ČESKÁ REPUBLIKA

Tel. (+420) 221 719 041
Fax. (+420) 221 719 059
email: info@ak-hp.cz

www.ak-hp.cz

H&P·LAW

Pečuj o své srdce!

Námět pro vnitřní obnovu v postní době

Papež František řekl: „Je třeba pečovat o své srdce, aby se nestalo náměstím, na němž může volně pobíhat kdekdo, ale kde zcela chybí Ježíš."

Modlitba za dobré zpytování svědomí

Potřebuji tě, Pane, dennodenně jako svého učitele. Dej mému svědomí jasnost, která jediná dokáže vytušit tvého Ducha. Mé uši jsou hluché, nemohu slyšet tvůj hlas. Můj pohled je zakalený, nemohu vidět tvá znamení. Jedině ty mi můžeš zbystřit sluch, projasnit zrak a očistit srdce. Nauč mě sedět u tvých nohou a naslouchat tvému hlasu. Amen.

(John Henry Newman)

Ve vztahu k Bohu

- Obracím se na Boha jedině tehdy, když něco potřebuji?
- Účastním se mše svaté o nedělích a zasvěcených svátcích?
- Zahajuji a zakončuji každý den modlitbou?
- Nepoužívám nepatřičně („nadarmo") jméno Boží ani jméno Panny Marie a svatých?
- Nestyděl jsem se přiznat, že jsem křesťan?
- Co dělám pro svůj duchovní růst? Jak to vypadá? Jak často se této oblasti věnuji?
- Bouřím se proti Božím plánům a záměrům?
- Nesnažím se Boha dotlačit k tomu, aby konal mou vlastní vůli?

Ve vztahu k bližním

- Dokážu odpouštět druhým, vžívat se do jejich těžkostí a pomáhat jim?
- Nepomlouval jsem? Nekradl jsem? Nezneužíval jsem ty, kdo jsou slabí a bezbranní?
- Nejsem plný nenávisti, hněvu a nespravedlnosti?
- Starám se o chudé a nemocné?
- Nestydím se za vzhled nebo chování svých bratří a sester?
- Jsem čestný vůči každému člověku, nebo podporuji „kulturu vyčleňování"?
- Nepodněcoval jsem někoho ke špatnému jednání?
- Držím se manželské a rodinné morálky tak, jak nás tomu učí evangelium?
- Jak naplňuji svou zodpovědnost za výchovu vlastních dětí?
- Ctím a respektuji své rodiče?
- Odmítl jsem přijmout nově počatý život?
- Dopustil jsem se zničení daru života (i nenarozeného)? Nenapomáhal jsem k tomu?
- Chráním přírodní prostředí?

Ve vztahu k sobě

- Nejsem napůl světákem a napůl věřícím?
- Nepřeháním to s jídlem, pitím, kouřením a zábavami?
- Nestarám se přehnaně o své tělesné zdraví a o svůj majetek?
- Jak využívám čas, který mám k dispozici?
- Nejsem líný?
- Chci, aby mě všichni obsluhovali?
- Vážím si čistoty srdce, myšlenek i jednání a snažím se tuto oblast kultivovat?
- Nespřádám odplatu? Neživím v sobě nenávist?
- Jsem tichým a pokorným nástrojem pro budování pravého pokoje?

Modlitba lítosti

Ježíši, je mi líto, že jsem znovu selhal. Občas bylo pokušení nadmíru velké, já sám pak příliš slabý, někdy byla má důvěra v tebe velice malá. Děkuji ti, že mi chceš znovu odpouštět. Slibuji ti, že posilněn svatou zpovědí opět začnu bojovat o nový život, o život, který by se ti líbil. Prosím tě, posilni mě pro všechny boje, které teprve přijdou, a dej, ať si uvědomuji, že tě mám jako spolubojovníka na své straně. Jsem šťastný, že se mnou počítáš a máš se mnou ještě mnohé plány. Nedopusť, můj Bože, abych se nechal odradit zklamáními, která ti připravuji. Amen. *(Rudolf Gehrig)*

„Zpovědní zrcadlo papeže Františka" přinesly „Acta curiae episcopalis brunensis" (ACEB 04/2015)
Převzato z časopisu Milujte se 35/2015

Jak profesor Ulipispirus vymyslel řeč všem srozumitelnou

Víte, co vám pomůže, když si chcete porozumět s druhým, třeba i velmi odlišným člověkem? Možná vám napoví tato zvláštní pohádka – napsal ji jezuita Tomáš kardinál Špidlík. Otec Tomáš měl mimořádný dar: uměl zásadní věci podat velmi jednoduše, srozumitelně – a dokonce i s humorem. Kromě rozsáhlých odborných monografií napsal tento světově uznávaný odborník na duchovní život a spiritualitu křesťanského Východu i pohádkovou knihu. V pohádkách stručně shrnuje moudrost učitelů duchovního života mnoha staletí...

Nemívají to učení lidé snadné. Čím víc studují, tím víc poznávají, že málo vědí. Ale to málo, co vědí, je pro ostatní tak mnoho, že se s učenými pány nemohou domluvit. Profesor Ulipispirus byl učitelem řečí na univerzitě. Uměl česky, německy, rusky, francouzsky, anglicky, hebrejsky, četl sanskrt a mnoho východních jazyků a bůhví co ještě. A přece, když na univerzitě přednášel, pozoroval, že mu polovina posluchačů nerozumí. Když pak vysvětloval latinskou mluvnici, dvě třetiny studentů si nemohly zapamatovat ani skloňování.

To profesora Ulipispirusa velice mrzelo a říkal: „Učte se řeči! Řečí se lidé dorozumívají. Nenaučíte-li se řeči, nebudete si rozumět s druhými lidmi. A nebudete-li si rozumět s lidmi, jaký to bude život?“ Marně však mluvil profesor Ulipispirus. Studenti bývají nechápaví a málo pilní. Proto se málo učili a ještě méně rozuměli tomu, co jim profesor vysvětloval.

Jednou v sobotu ráno, když se už přednášky chýlily ke konci a posluchači mysleli jenom na to, jak se dostanou na neděli domů, napadla profesora Ulipispirusa skvělá myšlenka: „Vymyslím novou řeč, řeč jednoduchou, řeč krásnou, řeč, které by všichni rozuměli. Pak se už studenti nebudou muset s námahou učit slovíčka a mluvnici. Všichni si budou rozumět.“ Zajásal v duchu nad tímto skvělým nápadem, propustil studenty blahosklonně domů a dal jim týdenní prázdniny. Sám pak vypracoval návrh a podal ho k posouzení akademii věd.

Učení páni v akademii věd se o návrh přeli, ale nakonec usoudili takto: „Profesor Ulipispirus dostane na tři léta placenou dovolenou. On se pak zavazuje, že za tu dobu sestaví řeč, které by rozuměli všichni, nejenom lidé, ale i zvířata.“ Té poslední podmínky se profesor Ulipispirus zalekl, ale nakonec přijal i tu. Proč by měli například volat na kočku „čiči...“ a na slepici „nápipipí“, když i ta němá tvář by mohla pochopit mluvnici profesora Ulipispirusa?

Hned druhého dne se dal do práce. Zavřel okna, nevycházel ze dveří, rádio neposlouchal, noviny nečetl. Byla to zásluha staré služky Magdalény, že neumřel hladem. Zato však prostudoval všechny hlásky staroindické a všechna časování. Lístků se slovíčky se množily celé krabice. Ani nevěděl, jak čas letí.

Na konci druhého roku lidé mysleli, že profesor Ulipispirus umřel. To byl však omyl. Když se chýlilo ku konci třetí léto, profesor se umyl, oholil, oblékl do univerzitní tógy a objevil se před akademickým senátem univerzity, nesa velké svazky papírů pod paždí. Uvítali ho hromovým potleskem. Vděčně se usmál, utřel si z čela pot a začal vysvětlovat první stránku své řeči všem srozumitelné.

Všichni napjatě poslouchali a nadšeně přikyvovali. Když po hodinovém výkladu došel do konce první stránky, tu a tam se ozvalo skryté zívnutí. Na konci druhé stránky už se zívalo veřejně, při třetí se začali posluchači jeden po druhém vytrácet. Pátou stránku už vysvětloval profesor Ulipispirus prázdnému sálu. To ho však nijak nezaleklo. Pokračoval dál. Stmívalo se, mdloba zmáhala přednašeče, ten však stále pokračoval ve výkladu.

Tu se potichoučku otevřely dveře a starý školník přicupital až před katedru. Zželelo se mu profesora a volal na něho, aby šel domů k večeři. Profesor si ho však nevšímal a vysvětloval dále. Školník však měl pochopení pro učené pány. Trpělivě ho proto tahal za rukáv a domlouval mu, aby šel domů. Když to trvalo do půlnoci, bylo toho mnoho i pro zkušeného školníka. Zavolal tedy první pomoc.

Přijela sanitní služba. „Copak se stalo profesorovi Ulipispirusovi?“ ptali se pozdní noční chodci. „Chudák,“ prohlásil školník, „sestavil řeč srozumitelnou všem lidem a zvířatům a teď neslyší a nerozumí, co se mu říká.“ Na klinice si s ním nevěděli rady. Případ byl opravdu těžký. Profesor cosi stále mluvil, kudy chodil. Ale kdykoli mu někdo řekl slovo, zaškaredil se a obrátil se nepřítomně do dálky. Akademie věd ho litovala, senát univerzity mu odhlasoval neplacený důchod a zprostil ho povinnosti vyučovat. Z kliniky ho propustili, protože nebyl nebezpečný. Ve světě se na slavného profesora Ulipispirusa brzo zapomnělo. Kdo by ho také hledal v ošumělém pánovi, s kterým nebyla řeč. Každý se mu vyhnul.

Jednou se však stalo cosi zvláštního. Bylo bílé nedělní ráno. Zvony zvonily a svítilo slunko. Ten jas tak pomátl ubohého profesora, že přestal přemýšlet o řeči všem srozumitelné a sedl si na kládu, u které si hrály děti. Ty se na něho koukaly, ale pak si ho přestaly všímat. Jenom malá Liduška přišla až k němu a zatáhla ho za kabát: „Vy vypadáte jako náš dědeček.“ Profesor nerozuměl, ale roztržitě se usmál. Liduška však pokračovala: „Náš dědeček je hodný.“ Profesor nerozuměl, ale usmíval se dál. „Já mám dědečka ráda,“ pokračovala Liduška. „A jste-li hodný, mám ráda i vás! Tááák!“ A Liduška mu
objala kolena.

Profesor Ulipispirus sebou trhl, jako by se probudil ze stoletého spánku. Byla to první lidská slova, kterým zas rozuměl. V srdci mu to zajásalo. „Máš mě ráda?“ Děvčátko se usmálo a ukázalo mu roztaženýma rukama, jak ho má ráda. Teď profesor Ulipispirus vyskočil, jako kdyby ho bodlo. Děti se polekaly. On se však zastavil, rozpřáhl ruce jako to malé děvčátko a povídá: „Já vás mám taky rád.“ Děti se zasmály a křičely: „My taky, my taky.“ Přiběhl tam ze zvědavosti pes. Profesor Ulipispirus ho pošimral za krkem a povídá: „Pejsku, víš, že tě mám rád?“ Pes vyskočil, zakroutil ocasem a oblíznul profesorovi ruku.

To vám byl panečku objev! Profesor běžel na univerzitu, svolal akademický senát, všechny studenty a zvolal: „Konečně jsem našel řeč, které všichni rozumějí. Říkejte každému: Mám vás rád! Tomu rozumějí lidé, zvířata, Češi, Němci, Angličané i staří Římané.“ Div divoucí! Profesor Ulipispirus přednášel a tentokrát tomu rozuměli všichni posluchači, akademický senát i starý školník. Cenu akademie mu však neudělili a učit už nesměl, protože neobjevil nic nového, ale říkal jen to, co bylo dávno známé.

kardinál Tomáš Špidlík

Z knihy: „Profesor Ulipispirus a jiné pohádky“, Refugium Velehrad-Roma, 2010 možno objednat na www.refugium.cz

Převzato z časopisu Milujte se 35/2015

Co říká katechismus

Kdo je náš bližní?

Náš bližní je každý člověk, přítel i nepřítel.

Kterými slovy Pán Ježíš zvláště vybízí k lásce k bližnímu?

Pán Ježíš vybízí k lásce k bližnímu zvláště těmito slovy: „Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem. Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“ (Jan 13,34) Zamysli se nad tím, jak se chováš zvláště k těm nejbližším ze všech bližních: k svým rodičům, sourozencům… Ať jsi kdekoliv a jednáš s kýmkoliv, vždy pamatuj na slova Pána Ježíše: „Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim…“ (Mt 7,12)

Paní Nekudová

Osud jedné věřící ženy z doby totality

Paní Nekudová byla rosickým ženským fenoménem roků mého dětství a mládí. Potkával jsem ji nezřídka a při každém setkání mne obdarovala vlídným úsměvem ve tváři a stejně laděným oslovením. Ten úsměv, proto se o něm zmiňuji, to nebyl úsměv, jaký si lidé vymění při běžném potkávání. Byl to úsměv dítěte, které vám dává znát radost, že je vám nablízku, protože vás má rádo.. Z takového pohledu se dá vyčíst i to, že kdyby ta osoba mohla pro vás něco udělat, je připravena k jakékoliv pomoci. Svým vzezřením, třeba i jen šátkem na hlavě uvázaným dozadu, ale i postavou poněkud připomínala babičku Boženy Němcové, jak ji ve svých ilustracích stejnojmenného románu vyobrazil malíř Adolf Kašpar. A nejen to. Babičce byla blízká i svou upřímnou zbožností, prostou moudrostí a dobrotou.

Tato žena ale hřešila proti politickému řádu, který byl nastolen tehdejšími vládci – komunistickými prominenty. Její vina spočívala v tom, že cestou kolem kříže na náměstí k němu přiklekla a modlila se. V té chvíli se pro ni celý svět zřetelně identifikoval se skulpturou kříže, u něhož klečela. Zabrána do své modlitby, cele do ní ponořena, neohlížeje se napravo ani nalevo, bez zájmu o dění kolem sebe, prostě, upřímně vyznávala svůj vztah k bytosti, která zde představována, položila základ jednoho z největších světových náboženských společenství. Náboženství, které patří k nejaktivnějším v procesu historického pokroku, především humanistické etiky. Mezi jiným kulturního růstu, vývoje lidské společnosti z ní vycházejícího (kultura umění ve všech oborech, ale i vědy, hospodářství, práva, lesnictví a zemědělství, vzdělání až po univerzity, práce – rozvoj řemesel a mnohé další). Hlavní je bohoslužebná činnost a všeobecné a náboženské vzdělávací působení ve společnosti (školní i mimoškolní) a aktivity v sociální oblasti, což vcelku má velký celospolečenský význam. Jeho společenský přínos spočívající v předávání svěřeného jí odkazu či poselství nijak nesnižuje ani skutečnost výskytu některých nechvalných (skutečných – antiklerikály nezkreslených) dějinných peripetií šiřitelů tohoto náboženství – církví, jak nepopiratelně ukazuje celkový, zatím dvoutisíciletý účinek jeho působení.

Korpus Ukřižovaného, nejen na paní Nekudovou, z kříže shlížel (shlíží) a se svými rozpjatými pažemi, s rukama a nohama probitýma hřeby, připomíná každému člověku i dnes trvale aktuální událost a její smysl, která se stala před dvěma tisíci roky. Upřímná zbožnost je identickým projevem plnosti lidství. Je především, ale nejen svým apelem na respekt mravního kodexu Desatera, bezpochyby výjimečnou, nezastupitelnou duchovní hodnotou člověka. Tato skutečnost byla zdrojem morální síly paní Nekudové, která u kříže vykonávala zmíněnou svoji osobní bohoslužbu. Vykonávala ji v tichosti své duše, nikoliv nahlas. Jsem žádostiv být poučen, co je na tom špatného, jak a komu slušnému bylo tím ublíženo nebo způsobena jakákoliv škoda, komu a proč to mělo vlastně vůbec vadit. Tento její projev však provázeli nenávistně založení a zaujatí lidé opět, a nemohlo tomu být jinak, než hrubě nadsazeným posměšným komentářem, zdůrazňujícím onu povahu posměchu. Byli to lidé, kteří v důsledku, nakonec víc než čtyřicetileté (a vlastně stále trvající) izolace, odvrácení se, přišli k nevědomosti o podstatných záležitostech víry a církve a k nezájmu o ně. Navíc ideově zpracovávaní masivní protináboženskou a proticírkevní propagandou vládnoucí komunistické strany, se jim stále opakovaná lež a polopravdy po čase staly pravdou. A samozřejmě se zde také zviditelňovali náboženští ignoranti, příp. protináboženští radikálové či fanatici, hlídači rosické občanky. Počínání paní Nekudové se v době „budování světlých zítřků komunizmu", paní Nekudové se v době „budování světlých zítřků komunizmu", založeného na „jediném pravém", zaručeně „vědeckém světovém názoru marxleninizmu" – diktované víře, dle vůle vládců a jimi ovládaného davu nehodilo do krámu. Snad kdyby si ten kříž vybrali jako objekt své sebereализace nějací vandalové, nebudilo by to v kruzích strážců aktuálně prosazované „socialistické morálky" takové zlostné reakce jako prostá modlitba této prosté, postarší už ženy..

Je mi namítáno, jestli „se nepředváděla", „nehrála divadlo". Tak jak jsem ji poznal, mohu s čistým svědomím a s jistotou tyto pochybnosti odmítnout. Její konání vycházelo z prosté, nestrojené, nepředstírané zbožnosti, která tuto motivaci vylučuje. A i kdyby; někdy člověk nerozumí ani sám sobě, natož aby jasnovidně viděl do druhého a mohl ho soudit. Lze mít za to, že

především z těch, kdo paní Nekudovou odsuzovali, se ozývala snaha po sebeospravedlnění. Že jde o podsouvání úmyslů podle rčení, že přání je otcem myšlenky. Nebo také – podle sebe soudím tebe. Tehdejší polovina 20. stejně jako dnešní počátek 21. století je dobou pokročilé civilizace a kulturnosti společnosti, ve které není místa pro netoleranci člověka, který nikomu neubližuje ani neškodí. Obzvlášť jde-li o akt dobra. Byť by vycházel z kořenů, které jsou u mnohých v nelibosti, ale jejichž pozitivní charakter nelze nijak a ničím zpochybnit ani vyvrátit.

Paní Nekudová byla případem, kdy militaristická stavba tehdejšího militantního režimu byla k ničemu. Dva protivníci – paní Nekudová na straně jedné a po zuby vyzbrojený komunistický stát na druhé se tu setkali v ne tak bezvýznamném střetu, jak by se mohlo na první pohled zdát. Navíc ve velice nerovném zápasu. Mocný státní represivní aparát byl se svojí mocenskou silou, se svými mocenskými nástroji včetně kriminálů a koncentračních táborů, v koncích. Co s takovou „poblázněnou" ženskou dělat? Nikdo proti ní nevznesl ani udání, že by někomu nějak, byť i jen slovem, pomluvou ublížila nebo uškodila, což už by mohla být záminka aspoň k nějakému úřednímu postihu (provinění proti socialistickému soužití). A tak jako obvykle, tam, kde selhávají v ideovém zápase běžné zbraně, především rozumové argumentace, tam se vytasí „rány pod pás" – pomluvy, osočování, ponižování, strojené, předstírané opovrhování, štvaní veřejnosti proti nepohodlné osobě, demagogické převracení pojmů dobra a zla (podle Lenina, že mravné je vše, co přináší zisk či prospěch straně), posměch a hanlivé přezdívky jako Nekudka, Veronika, svatá či pobožná Nekudka, kterých se jí dostávalo a mnoho dalších takových „podpásovek". Iniciátoři tohoto štvavého tažení proti paní Nekudové si tak dělali naděje, že ji zastraší. Ale chyba lávky. Opak se stal skutečností. Byla to osoba znalá lidských povah a měla vše dobře v hlavě srovnané. I to, s kým má tu čest. Její vnímání situace se dá označit jako že „stála nad problémem". Tu duchovní sílu jistě čerpala právě ze své víry, která jí poskytovala dostatečné poučení a vysvětlení, čeho všeho je člověk schopen; nejen v dobrých, ale i ve svých zlých projevech či skutcích. Svým chováním neskrývaně ujišťovala, že má v bloku svých modliteb zařazenu i tu za své protivníky a soudce (kterým působilo radost, že se zařadili do davu, který pořádal štvanici na bezbrannou, bezelstnou, prostou ženu): "Sancta simplicitas, Bože odpusť jim, neboť nevědí, co činí". Pozorný člověk na ní nemohl poznat žádnou změnu v její povaze, která by mohla být způsobena tímto atakem. Stále tentýž úsměv, vlídnost, vstřícnost, uctivost či zdvořilost. Pohodová žena. Mnohý jiný by se na jejím místě asi dávno „zhoupnul na provaze". Ten boj s paní Nekudovou, do kterého byla vtažena i rosická veřejnost, měl za následek jen to, že manželé Nekudovi se stáhli do soukromí a pokud vůbec, pak to bylo velice málo lidí, s nimiž mohli ztratit slovo. Prostě pokud jsem nebyl jediný (asi ne), koho občas oslovila, pak jsem byl jeden z velice mála takových lidí. Ta nenávistná kampaň dohnala Nekudovy k tomu, že se začali lidí stranit. Je snad čemu se divit?

Verše Svatopluka Čecha jsou realistickou vizí naší společnosti komunistické éry. Jako by prozrazovaly neměnnost (nepoučitelnost) české národní povahy. Pokud nějaká taková vůbec existuje. Věnujme jim proto svoji pozornost:

Ze všech kleteb otročiny, jíž nás stihl Bůh,
nejtrapnější, nejhroznější, otrocký je duch.
Hleďme kolem na své řady, co tu klamu, lsti a zrady,
co tu nízkosti se plazí, co tu záští srdce mrazí,
co tu zmijí před cizím se podle svíjí, svým pak vztekle syčí v sluch.
Hle, tu rab, jejž za hlídače otrokář nám dal,
kterak zapírá nás rázem prodejný ten chám.
Cit svůj, rozum, duši třeba, prodává mu za kus chleba,
číhá na kyn jeho brvy, by zved důtky na nás prvý,
stokrát hůře proti vlastním bratrům zuře, nežli otrokář náš sám
Jiným otroctví tak vniklo do všech žil a šlach,
že se hrbí dobrovolně, by je šlapal vrah.

(Satopluk Čech: Písně otroka - Otrocký duch - výtah.)

Dodnes neznám ani křestní jméno paní Nekudové. Vím jen, že byla původem Slovenka a že žila se svým mužem v bezdětném manželství v prostém domku na horním konci Husovy ulice. Jenom její život, její zápas, ten nerovný zápas slabé, staré ženy, který mi dodnes zůstává v paměti, je pro mne neméně pozoruhodný jako poutavý román. A především velice poučný.

V tomto případě máme co dělat nejen se šťastnou, jak by jistě řekla kněžna Zaháňská, ale i statečnou to ženou. Nevím, jestli v našem malém městě by se ještě dnes našli lidé, kteří by se nad takovým počínáním, jaké vykazovala paní Nekudová, jakkoliv pozastavovali nebo dokonce pohoršovali, jestli by si ho vůbec všímali. Ale ve společenských poměrech velkých měst by to nikomu určitě nepřišlo jakkoliv divné. Ani ne pro povahu věci samé, ale proto, že ve velkých městech se víc ví o tom, co je člověku vlastní – o jedinečnosti lidské osobnosti. V takovém prostředí se pouličním klepnám a jejich iniciativám holt nedaří.

Nesoudím „soudce" paní Nekudové. To náleží do pravomoci kompetentního, spravedlivého Soudce. Nemohu ale zkušenost, nad jiné poučnou, nenabídnout k zamyšlení. Případ předkládám tak, jak jsem jej já osobně poznal. Příběh skutečný, ale jakoby z pohádky O prosté ženě a diktatuře proletariátu – aneb o soudruhu diktátorovi, jeho zlovolné nabubřelosti a hrbících se podlézavcích.

V době nepříliš vzdálené, ve dvou údobích krátce po sobě (1939-1945 a po únoru r. 1948) jsme získali poznatek, co to je doba temna. Jak různí nazývají období kdysi ve středověku. Nejsme proto odkázáni na zprostředkované polopravdy, lži a jiné podvody o časech hodně vzdálených s účelovým zkreslováním historie (umožněné časovým odstupem a vyvolávané záměry, zájmy jejich šiřitelů). Víme také, že všechny zločiny spáchané komunisty v moderní době a nejen na (poctivých, čestných, úhrnem slušných, nevinných) lidech, jsou neospravedlnitelné. Na tom nic nemění ani současný neuspokojivý stav (ne)spravedlnosti, který umožňuje mnoha zločincům (včetně dotčené strany soudruhů) dělat „dlouhý nos", a navenek hrát samomluvnou, intenzivně šířenou komedii, jako by na nich nespočívala žádná vina. Přes 40 roků páchané svoje zlo vydávají za nebe na zemi. S národem začali hrát hru na ztrátu paměti. Mám věřit, že toto už jsou jiní, hodnější komunisté než ti v minulosti. Jenom mi neříkají, podle čeho to mám poznat. Nezměnili se, což nelze ani očekávat. Ale „historia magistra vitae" platí i zde.

Miroslav Staněk, Rosice na Moravě

Převzato z Farního zpravodaje Ořík - Ostrovačice, prosinec 2015

MLADÝM

Modlitby matek

jsou darem Všemohoucího Boha matkám této doby, aby mohly prožívat svoje mateřství v nové radosti a naději.

Satan svolal shromáždění

Před časem jsem v jednom kostele na nástěnce četla následující řádky. Musím přiznat, že mě při jejich čtení až mrazilo. Uvědomila jsem si, jak blízko pravdě jsou tato slova, jak odhalují naše jednání. Posuďte sami:

Satan svolal světové shromáždění padlých andělů. V zahajovacím projevu ke svým zlomocným pomocníkům pronesl: „Nemůžeme zabránit křesťanům, aby chodili do kostelů, nemůžeme jim vzít Bibli a bránit v poznávání pravdy, ale musíme udělat něco jiného: musíme jim zabránit, aby si vytvářeli důvěrný vztah s Kristem! Když s Ním navážou spojení, naše moc nad nimi je zlomena. Proto je klidně nechme chodit do kostela, neberme jim jejich konzervativní životní styl. Zaměřme se na jejich ČAS.“ „Co máme tedy dělat?“ volali démoni. „Lákejte je utrácet, utrácet, utrácet a potom si půjčovat, půjčovat, půjčovat. Zaplavte jim schránky reklamní poštou, letáky, katalogy a nabídkami zboží zdarma, nabízejte služby a falešné naděje. Ať jsou v jejich životě peníze vždy na prvním místě. Přesvědčte ženy, aby neměly děti, aby chodily do zaměstnání, aby kariéra byla důležitější než rodina. Braňte rodičům trávit společný čas s dětmi. Jejich rodiny se začnou brzy rozpadat. Přesvědčte lidi, že mají mít stále zapnutou televizi, video nebo počítač. Ať sledují nekonečné seriály. Nezapomeňte zaplnit jejich noční stolky časopisy a novinami, bombardujte jejich mozky zprávami celých 24 hodin denně.Dráždětе jejich smyslnost. Přeplňte jejich životy nepřeberným množstvím dobrých důvodů nemít čas na modlitby. Ať neumí odpustit a stále dokola si připomínají čím je druzí zranili.Seberte jim jejich čas…“

Před deseti lety se v Anglii sešly dvě obyčejné ženy

Obě měly děti a velmi je znepokojoval katastrofální stav rodin, společnosti, problémy týraných, zanedbaných dětí….Co dělat? Bože, co dělat, jak já, obyčejná máma můžu zabránit zlu, které ohrožuje i moje děti? Odpověď přišla: MODLI SE ZA DĚTI. A tyto ženy se začaly pravidelně scházet k modlitbě za děti. Připojily se další a dnes se schází už v osmdesáti zemích světa ženy po skupinkách pravidelně k modlitbě matek. V brožurce, kterou sestavila zakladatelka hnutí Modlitby matek paní Veronika, je i následující modlitba:

Otče!

Děti jsou venku a my je nemůžeme chránit. Čím jsou větší, tím méně můžeme být spolu. Jdou svými vlastními cestami a my je svěřujeme Tobě.

Dej jim dobré přátele, chraň je, aby nepodlehly zlu, aby samy nezavinily neštěstí…

Dej, aby se rády vracely domů, ať se nám daří učinit jim tento domov i náš rodinný kruh milým. Nedej, aby myslely na své rodiče někdy se strachem, zachovej jim důvěru, že tento domov je stále pro ně otevřen, přes všechny jejich hlouposti…..

Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha…

Veronika povzbuzuje k Modlitbám matek

Drahé přítelkyně,

jsem velmi ráda, že Vám mohu sdělit něco o Modlitbách matek. V určité době jsme spolu s mou švagrovou Sandrou cítily potřebu se s odevzdaností modlit za problémy týkající se našich dětí. Byly jsme povolané založit novou modlitební skupinu, která by se modlila speciálně za děti, a pozvaly jsme i jiné matky, aby se k nám připojily… Dostaly jsme úžasné odpovědi a víme, že tato modlitební skupina je v Boží režii. Bylo to velmi požehnané! Zjistily jsme, že mnohé matky měly podobné představy a rády se s námi spojily. Je velmi povzbudivé vědět, že nejsme samy a že se k našim modlitbám přidávají další matky na různých místech světa.

Na začátku, když jsem se modlila, aby nás Pán vedl a udržel na správné cestě, jsem otevřela Bibli na verši z Jeremiáše 31, 16:

„Přestaň hlasitě plakat a ronit slzy,
vždyť tu je mzda za to, co jsi vykonala,
je výrok Hospodinův,
však oni se vrátí z nepřátelské země.
Je naděje pro tvé potomstvo,
je výrok Hospodinův.
Synové se vrátí na své území.“

Jaké nádherné potvrzení – i kdybych prohledala celou Bibli, nenašla bych lepší verš. Je opravdu nutné sjednotit se v modlitbě za naše děti… Nedělejte si starosti, když zpočátku není dost matek, které by se k vám připojily – pro začátek stačí dvě matky.

Bůh Vám žehnej. S láskou k Ježíši

Veronika, zakladatelka hnutí Modlitby matek v Anglii

Modlitby matek v České misii v Chicagu

K vytvoření skupinky stačí dvě matky, které si důvěřují a chtějí se pravidelně scházet k modlitbě. I my se scházíme v naší České misii v Brookfieldu k těmto modlitbám každý čtvrtek ve 12 hodin, pokud máte zájem, přijďte mezi nás, pro více informací volejte Marii na tel. čísle 708 307 1819.

Mojmírovci, Přemyslovci a Slavníkovci (6)

Působení sv. Ludminy, dnes Ludmily a její dcery Drahomíry v Čechách

Odlišením rodičů Vratislava Přemyslovce od rodičů jeho manželky Drahomíry ze Stoboru Luticů se rýsuje zcela jiná historie sv. Ludminy-Ludmily a kněžny Drahomíry během jejich pobytu v Čechách. Jde přitom o příběh naprosto odlišný od toho, který nám předložil mnich Kristián a na něm závislí legendisté. Rodiči Vratislavovými byli totiž Spytihněv a Ludmila, dcera knížete ze Pšova-Mělníka. Tato rodina byla sice křesťanská, ale, na rozdíl od rodiny Bořivoje Lutice a Ludminy Srbské, patřila k latinské liturgii. Rodiči kněžny Drahomíry byli Bořivoj Lutic a Ludmina-Ludmila Srbská. Protože pocházeli z Moravy, náleželi k liturgii slovanské, cyrilo-metodějské! Jejich dcera Drahomíra v této křesťanské liturgii vyrůstala od malička a cele k ní přilnula.

Ke sňatku Vratislava Přemyslovce s kněžnou Drahomírou došlo kolem roku 902, snad až po převzetí vlády Bořivojem Luticem nad celou Moravou. Nepochybně s pomocí Vratislavovou porazil Bořivoj Maďary roku 906. Na druhé straně Přemyslovci ochladli vůči Bavorům, a tak vliv moravský (dle Araba Al-Masúdího vliv srbský!) se v Čechách projevoval výrazněji, než v letech minulých. Především kněžna Drahomíra ve své nové rodině začala uplatňovat slovanskou liturgii. Nemůže být pochyb o tom, že po jejím sňatku odešli s ní do Čech také někteří slovanští, cyrilo-metodějští kněží, aby jí tam byli k službám.

Když Vratislavův a Drahomířin syn Václav povyrostl, bylo zapotřebí, aby s ním byl uskutečněn obřad zvaný „postřižiny". Vratislav k tomu pozval „jednoho biskupa s jeho notářem i s jeho duchovenstvem". Biskup požehnal Václava na stupních oltáře v kostele P. Marie, a „jiná knížata ho postřihla". Dle úsudku odborníků byly Václavovi uděleny postřižiny obřadem východním, „byla to církevní slavnost slovanská"! Postřižiny v tom případě udělil slovanský biskup, přišedší z Moravy. Protože postřižiny byly slavností především rodinnou, byli k ní pozváni i příbuzní ze strany Drahomíry. V každém případě Drahomířiny rodiče Bořivoj Lutic a Ludmina Srbská, jakož i tři Drahomířini bratři, z nichž jménem známe jen Radislava-Ratislava. Zatímco biskup s duchovenstvem konali modlitby, „jiná knížata", což byli Drahomířini bratři, Václava postřihli. O udělení postřižin Václavovi slovanským biskupem se beze sporu přičinila Václavova matka kněžna Drahomíra.

Při postřižinách Václav mohl mít už 10 let, a byl tedy schopen vzdělávání. Proto jej jeho babička Ludmila Srbská vzala s sebou na Moravu, aby se pod vedením slovanského kněze učil slovanským knihám, a aby si dobře osvojil jejich smysl. Učitelem Václavovým byl určitě biskupův notář, který byl nejen písařem a tajemníkem biskupa, nýbrž i učitelem a ředitelem biskupovy školy. Z ní vyšel pozdější autor Staroslověnské legendy o sv. Václavu a nepochybně i autor Legendy o bl. Ivanovi, synu krále chorvatského. Při knížecím sídle na Stoborubána bylo pravděpodobně jedno z moravských biskupství, při kterém byla i biskupova škola, již měli mniši-kněží při svém klášteře. Tradice mluví o klášteře u Bánova na Králově. Král Bořivoj brával svého vnuka Václava na cesty po moravských hradištích. Na Velehradě, který byl v té době od Maďarů v rozvalinách, se Václav seznámil s úctou ke sv. Vítu, který jako chlapec-mučedník mocně zapůsobil na jeho mysl. Proto se rozhodl pro stavbu kostela zasvěceného sv. Vítu v Praze. Na moravských hradištích si Václav všímal různých typů kostelních staveb, mezi nimi i rotund, které pak napodobil v Praze v rotundě sv. Víta. Úcta ke světci sv. Vítu přišla do Čech z Moravy!

Sňatkem mladého kouřimského vévody s Adilburgou, dcerou krále Jindřicha Ptáčníka, vzniklo pro Vratislavův rod v dohledné budoucnosti vážné nebezpečí. Aby mu jeho nástupce Václav mohl čelit, poslal ho Vratislav do latinské školy na Budči, aby se zde vyučil i knihám latinským. Dobře předvídal, že Čechy v budoucnu nebudou v liturgii jednotné. Sám se vlivem své manželky Drahomíry patrně přiklonil ke slovanské liturgii, pro jejíž potřeby postavil v Praze kostel sv. Jiří na Hradčanech. K posvěcení tohoto kostela pozval určitě téhož slovanského biskupa, kterého pozval k Václavovým postřižinám. Podle Staroslověnské legendy minejní vykonal slovanský biskup i nastolení Václava na otcovský trůn.

Když Vratislav, přibližně 40tiletý, počal pociťovat blížící se smrt, hleděl Václavovi zajistit ještě za svého života přemyslovský trůn a nerušenou vládu. Podle Staroslověnské legendy minejní byl obřad nastolení Václava vykonán východním obřadem. Opět je zde patrný vliv kněžny Drahomíry, která trvala na pozvání slovanského biskupa z její rodné Moravy k obřadu nastolení. Slavnosti se účastnili i její příbuzní z Moravy. Z domácích knížat Vratislav pozval též nejpřednějšího vasala vévodu kouřimského, od kterého nesporně žádal slib věrnosti a poddanosti vůči Václavovi. Nepochybně při tom byla i kouřimská vévodkyně Adilburga. Protože Václav byl ještě malý, měl přibližně 14 - 15 roků, byla ustanovena do dosažení jeho zletilosti vládkyní v Čechách jeho matka Drahomíra.

Pro Drahomíru to byl ovšem úkol těžký, protože měla 6 dětí, z nichž Střezislava byla pravděpodobně ještě ve věku kojeneckém. Aby se Drahomíra mohla věnovat vládním povinnostem, svěřila výchovu svých dětí svojí matce Ludmile Srbské, která zřejmě teprve nedávno ovdověla. Drahomíra ji usídlila na hrádku Tetíně, a dala jí k službám a k ochraně chůvy a vojáky z rodného Luticka. Ti byli ubytováni kolem Tetína, jak dosvědčují jména osad Srbsko, Luteň, Hostím, aj. Rovněž jí byli dáni k službám i slovanští kněží z Moravy, nepochybně z klášterní komunity při Stoboru, kde mezi mnichy žil kdysi mj. i bl. Ivan Chorvatský.

Po smrti Vratislavově kněžna Drahomíra „upevnila zemi a spravovala lid, dokud nedospěl Václav". Směr a povahu její vlády naznačuje rozbor deformované zprávy Kristiánovy o kostele sv. Michala, jejž dala Drahomíra postavit nad hrobem své matky Ludmily Srbské. Drahomíra nesporně budovala nové

chrámy, dala je vysvětit slovanským biskupem z Moravy, a ustanovovala v nich kněze slovanské liturgie. To budilo u latinských kněží odpor proti její vládě. Není pochyb o tom, že také Ludmila Srbská horlila pro rozvoj slovanské liturgie, a že morálně i hmotně podporovala její kněze. Vlivem obou kněžen se Čechy dostávaly pod pravomoc slovanských biskupů na Moravě. Pravděpodobně také laický živel z Moravy musel být v družině Drahomířině značně zastoupen! Také proti němu se zvedal odpor v Čechách. Hlavním nepřítelem Drahomíry byl vévoda kouřimský se svou manželkou Adilburgou. Kristián nazývá stranu Drahomíry „stranou nešlechetných", kterou přemohla početně nepatrná „strana spravedlivých". Nemůže být pochyb, že „stranu spravedlivých" vedli Kristiánovi rodiče. Ctižádostivá dcera krále Jindřicha Adilburga žárlila na kněžnu Drahomíru a chtěla být sama vládkyní v zemi! Proto ponoukala svého kouřimského vévodu proti Drahomíře, a později i proti jejím synům. Jedině dceři královské na Kouřimi se hodí do úst slova legendy: „Proč ona má býti takořka mojí paní? Zahubím ji, zdědím všecko co má a sama budu svobodně vládnouti!" Legenda Utrpení mučednice Ludmily, psaná pod přímým vlivem Kristiánovým, vkládá uvedenou větu do úst Drahomíře proti Ludmile. Avšak po zjištění, že Drahomíra byla vlastní dcerou Ludmily, mají ona nenávistná slova svůj pravý význam v ústech Adilburgy.

Sotva se Drahomíra ujala vlády, byla proti ní na Kouřimi vkrátku zorganizována spiklenecká klika, jejíž členové jako „zlí rádci", dle Staroslověnské legendy minejní naopak jako „zlí psi", se nacházeli i v družině samotné kněžny, a později i v družinách jejích synů. Spiklenecká klika měla za úkol odstranit nejen Drahomíru, nýbrž i její syny, a dosadit za knížete v Čechách kouřimského vévodu. První obětí této kliky se stala Ludmila Srbská, jež s Drahomírou, svojí dcerou, spolupracovala na rozvoji a šíření slovanské liturgie. Vládu v Čechách jí ulehčovala tím, že pečovala o její nedospělé dítky. Zavražděním Ludmily Srbské se situace Drahomíry velmi ztížila. Ona však prohlédla spiknutí, a ve své družině je rázně zlikvidovala! Zvláště zasáhla proti vrahům Ludmily Srbské, kterou hned začala ctít jako mučednici za víru a světici. Když potom nechala postavit nad hrobem Ludmily Srbské basiliku sv. Michala, pozvala k jejímu vysvěcení opět slovanského biskupa z Moravy.

Postavení a vysvěcení basiliky nad hrobem Ludmily Srbské bylo, podle tehdejších zvyklostí, její oficiální kanonizací! Ludmila Srbská totiž, jako příslušnice Moravské církve slovanské liturgie, podléhala pravomoci biskupa církve, do níž patřila i po své smrti! Jedině on ji mohl svatořečit!

Kanonizace Ludmily Srbské způsobila v rodině kouřimského vasala veliké pobouření. Pro Adilburgu, a později i pro Kristiána, bylo vše, co souviselo se slovanskou liturgií, jednoduše pohanstvím! Vysvěcení basiliky na Tetíně a kanonizace Ludmily Srbské bylo asi posledním významným činem vlády Drahomíry v Čechách. Kouřimský vévoda se dohodl se svým tchánem Jindřichem I. Ptáčníkem a bavorským Arnulfem a společně zasáhli násilím proti Drahomíře. Místo ní dosadili jejího syna Václava, který tehdy již dosáhl 18 ti let věku svého. Jindřich I. Ptáčník si přirozeně Václava zavázal k vasalské věrnosti a k poplatkům, Arnulfa zase uplatňoval podřízení Čech řezenským biskupům. Podle latinských legend se po nastolení Václavově hrnuli do Čech kněží ze Západu, což potvrzuje i Staroslověnská legenda minejní prostým konstatováním, že „...Václav se postaral o služebníky Boží z mnohých národů".

Úmysly kouřimského vévody byly zřejmé. Chtěl nezkušeného Václava pomalu ovládnout, a časem se zmocnit vlády nad celými Čechami. Naštěstí však nad Václavem bděla jeho matka Drahomíra. Václav zpočátku vládnul podle rad matčiných, a horlil více pro slovanskou než pro latinskou liturgii. Kouřimská strana se snažila zlomit Drahomířin vliv na Václava a dostat ho na svoji stranu. Proto pomocí spiklenecké kliky poštvala Václava proti jeho matce, že prý ho chce s pomocí jeho mladšího bratra zabít. Václav jim uvěřil a svoji matku od sebe vyhnal. Ta odešla nesporně do svého rodiště, ke dvoru svého bratra Radislava-Ratislava na Stoboru Bánově. Když byl Václav takto izolován od své nejbližší rodiny, vystoupil kouřimský vévoda proti němu se svými mocenskými plány. Václav je však brzy prohlédl! Tak mezi nimi začaly krvavé boje, které skončily známým vítězstvím Václavovým u Žitomíře. Pravděpodobně už během bojů Václav napravil svůj hřích křivdy proti své matce. Přivedl ji domů, s pláčem ji odprosil a příkladně se kál. Mírný způsob, s jakým naložil s kouřimským vévodou, svědčí o vyšším stupni Václavových ctností. Patrně při tom i rozhodoval ohled na Adilburgu, dceru krále Jindřicha. Můžeme pokládat za zcela jisté, že Václavovi k vítězství nad kouřimským vévodou dopomohl též jeho moravský strýc Radislav-Ratislav Lutický.

Po dosaženém vítězství se Václav vrátil i k původnímu programu vlády své matky, která se dle Staroslověnské legendy minejní „radovala z jeho víry a dobroty, kterou konal". Nejenže prokazoval dobrodiní chudým a nuzným, nýbrž též stavěl, dle téže legendy, na všech hradech kostely a ustanovoval při nich „služebníky Boží z mnohých národů". Václav stavěl dle toho kostely i pro latinské bohoslužby, hlavně však pro slovanské. Byl totiž naplněn duchem křesťanského univerzalizmu a snášenlivosti!

Legendy o něm píší, že jezdíval do všech chrámů v nichž se slavilo posvícení, což dosvědčuje, že nové kostely dával vysvětit biskupem. K tomu zval slovanského biskupa Z Moravy, následuje tak příkladu své matky Drahomíry, která mu v tom horlivě pomáhala. Píše-li legenda o vrahu Tirovi, že ponoukal Boleslava slovy: „Pojďme a zabijme i vaši matku, tak při jednom oželíš bratra i matku!" dosvědčuje tím shodné smýšlení Drahomíry s Václavem a jejich spolupráci na díle, které kouřimské straně („zlým psům") nebylo vhod. To mohla být jen spolupráce na rozvoji náboženského života na podkladě slovanské liturgie, která byla kouřimským vévodům a jejich synům i vnukům trnem v oku. Součástí tohoto společného úsilí matky a syna bylo i převezení ostatků Ludmily Srbské z Tetína do Prahy. Popud k tomu určitě vyšel od Drahomíry, jež chtěla mít svou matku pohřbenu v témž kostele sv. Jiří, ve kterém před léty pohřbila svého manžela Vratislava. Za něho v kostele sv. Jiří zajistila vždy na den 13. února výroční zádušní bohoslužbu.

Přenesení tělesných ostatků Ludmily Srbské, jež bylo tehdy právoplatným svatořečením přeneseného, bylo rovněž církevní slavností s biskupem slovanského ritu, z něhož Kristián udělal „spolubiskupa" biskupa řezenského Tutona (Tuta), známého to nepřítele slovanské liturgie. Kostel sv. Jiří byl určitě vysvěcen

už za života Vratislavova, a to buď už při postřižinách, nebo při nastolení Václavově, nebo při jiné vhodné příležitosti. Drahomíra by totiž sotva nechala pohřbít Vratislava v kostele nevysvěceném!

Spolupráce Drahomíry s jejím synem Václavem vyvrcholila během stavby kostela sv. Víta v Praze. S úctou ke sv. Vítu se Václav seznámil na Moravě, kde též byl rozšířen chrámový typ rotund. Jihoruská (Vostokovova) redakce I. staroslověnské legendy píše, že Václav stavbu kostela sv. Víta „nemyslel zle". Tento kostel vyvolal zřejmě proti Václavovi pobouření – někomu jeho existence nebyla vhod! Latinské legendy i s Kristiánem píší, že Václav chtěl po dostavění kostela sv. Víta putovat do Říma, „aby tehdejšího papeže požádal, by jej oblékl v roucho mnišské a na klerika ostříhal. Potom z lásky k Bohu knížectví se chtěl vzdáti, bratru svému, příliš, běda, tomuto světu oddanému, je zůstaviti, a sám v pokojném ústraní něco málo oveček Kristu Pánu přimnožiti! A to by byl i skutkem vykonal, kdyby řečená stavba basiliky mu v tom nebyla zabránila".

Ve zprávě je rozpor! Boleslav jistě věděl, že mu Václav chce předat trůn. Proč ho potom zabil? Ke vzdání se trůnu ani ke vstupu do řeholního stavu totiž Václav nepotřeboval papežovo dovolení! Důvod, pro který Václav chtěl zajet do Říma, byl jiný! Staroslověnská legenda praví, že Boleslava k zavraždění Václava navedli „zlí psi"! Proponovaná Václavova cesta do Říma byla proti mysli vévodům na Kouřimi! Václav zřejmě chtěl od papeže dosáhnout souhlasu ke zřízení slovanského biskupství v Praze při kostele sv. Víta, a tomu chtěli vévoda na Kouřimi a jeho manželka Adilburga za každou cenu zabránit!

Zřízení slovanského biskupství v Praze by vytrhlo Čechy pravomoci řezenských biskupů a podřídilo by mu i vévodství kouřimské. Také pouta s Říší by se uvolnila a Čechy by se staly závislými na papežově kurii, jak tomu bylo na Moravě.

Kvůli slovanskému biskupství v Praze došlo k nové a ostré roztržce mezi Václavem a jeho kouřimským vasalem. Soudobé jihoněmecké anály píší k letům 928 a 929, že král Jindřich spolu s Arnulfem bavorským vpadli do Čech a podrobili si je. Zřejmě si je povolal na pomoc kouřimský vévoda proti Václavovi, aby ho donutili vzdát se úmyslu založit v Praze slovanské biskupství. Pokud se týče slovanského biskupství, Václav jejich nátlaku neustoupil, o této záležitosti chtěl jednat přímo s papežem. Není pochyby o tom, že za tímto jeho plánem stála jeho matka Drahomíra i strýc Radislav-Ratislav, který svůj postoj opíral o Privilegium moravské. Zmařit Václavův a Drahomířin plán zřídit slovanské biskupství v Praze bylo možno už jenom za cenu jejich života! „Zlí psi", to je strana kouřimského vévody, zřejmě se souhlasem krále Jindřicha, poštvali mladšího bratra Boleslava proti panujícímu knížeti Václavovi! Staroslověnská legenda píše: „Bratr Václav tě chce zabít a dohodl se o tom se svou matkou a se svými muži!" „Jestliže nás neposlechneš a nepředejdeš-li v zabití bratra svého", píše jiná legenda, „on tě zabije, ale my tobě nad onoho přejeme!"

Boleslav tedy s pomocí kouřimských spiklenců Václava za známých okolností zabil. Když však měl podle ponoukání vraha Tiry sáhnout i na život vlastní matky, zaváhal. A tím poskytnul Drahomíře čas uprchnout do Chorvat na Moravu, ke svému bratru Radislavovi-Ratislavovi, který sídlil na Chorvat-Velehradu.

Boleslav Přemyslovec se s pomocí kouřimských vévodů ujal vlády v Čechách. Brzy však prohlédl jejich cíle a svou ponižující úlohu v jejich službách. Oprostil se pak od svých špatných rádců a velice litoval svého zločinu proti svému bratru Václavovi. Jeho tělo dal převézt do Prahy a uložit je v kostele sv. Víta. Při té příležitosti byl nepochybně vysvěcen od slovanského biskupa, a slavnosti byla přítomna i matka Drahomíra a její bratr Radislav-Ratislav, král moravský. To vše patrně vyvolalo nelibost u kouřimského vévody a jeho manželky, kteří byli při té příležitosti od národa označováni za vlastní původce smrti sv. Václava i Ludmily. Napětí vyvrcholilo vojenským střetem Boleslava s jeho kouřimským „podkrálíčkem", jemuž nepomohla ani vojenská pomoc císaře Oty. Nemůže být pochyb o tom, že Boleslavovi v dlouhých bojích proti císaři pomáhal i jeho strýc Radislav-Ratislav moravský. V těchto letech napsal slovanský mnich z okolí Drahomíry, zřejmě moravského původu, rozsáhlou Staroslověnskou legendu o sv. Václavu. Z ní čerpali, nebo na ni nenávistně reagovali všichni pozdější legendisté.

Po smíření Boleslava s císařem se Slavníkovci musili smířit také s šířící se úctou ke sv. Ludmile a ke sv. Václavovi. Vyrovnali se s ní tak, že začali nejprve ústně, a pak i písemně vytvářet zfalšovanou historii obou světců! Falešná historie Slavníkovců měla proti slovanské přemyslovské legendě ukázat „stranu spravedlivých", tj. rodiče Slavníka a Kristiána, jako hlavní záštitu a pomocníky Ludmily a Václava! Naproti tomu Drahomíra a Boleslav byli líčeni jako jejich zločinní nepřátelé a vrazi! Záměrným a lživým připsáním rodičů Drahomíry jejímu manželi Vratislavovi mohli nejprve cizí legendisté, píšící v intencích Slavníkovců, a nakonec i sám Kristián volně shrnout na hlavu Drahomíry, jako „pohanky a zlé Jezabely", všechno, co zlého zamýšlela a dělala kouřimská vévodkyně Adilburga. A dále vše, co zlého dělal kouřimský vévoda, shrnout zase na hlavu Boleslava Přemyslovce.

Slavníkovští legendisté záměrně se vyhýbají psát o kouřimských vévodech! Jenom Kristián se odvážil nazvat je „stranou spravedlivých" aniž uvedl jejich jména. Dokonce se odvážil o svém otci psát, byť nepřímo, jako o světci! V dodatku ke své legendě Kristián píše, jak velkomyslně se Václav zachoval ke kouřimskému vévodovi, když mu ponechal vládu nad Kouřimí až do jeho smrti. Kouřimský vévoda „vpravdě kříž spatřil, protože Krista následoval a šťastněji vešel do království, ve kterém Kristus vládne". Do království Kristova tedy, podle Kristiána, vešel nejenom Václav, ale též kouřimský vévoda! Kristián o něm píše jako o člověku známém a blízkém, jehož života byl svědkem. Nebyl to nikdo jiný, než Slavníkův a Kristiánův otec!

Přemyslovcům bylo dobře známo, že Slavníkovci zfalšovali historii jejich rodu a jak zdeformovali i světecký profil Václavův. Také jim bylo známo, že z kouřimských vévodů byli děláni „spravedliví", a z vévody samotného dokonce „světec". Toho Přemyslovci v osudových chvílích využili proti Slavníkovcům. Na Vojtěchův dotaz, vyslaný po tragedii odehravší se na Libici, chtějí-li jej Čechové přijmout ještě jako biskupa, odpověděli mu Přemyslovci mj. také posměšně: „Ty jsi svatý Vojtěchova dědu a bábu Adilburgu.

Když se roku 995 na Libici obležení Slavníkovci dožadovali příměří, aby mohli oslavit svátek sv. Václava, odpověděli jim

Přemyslovci: „Je-li vaším světcem Václav, pak naším je Boleslav!“ Do oposita postavili dva světce, jedním byl Přemyslovec Václav, druhým nesporně Slavníkovec, který by se podle toho jmenoval také Boleslav! Jeho hrbatou svatostí a „příkladným jednáním“, jež dalo popud k umučení sv. Ludmily i Václava, chtěli omluvit a ospravedlnit vyhlazení jeho nejbližších příbuzných, a to záměrně na svátek sv. Václava. Proto se Přemyslovci za vyhlazení jeho bratří i s jejich rodinami nikdy neomluvili! Naopak, ještě zdůrazňovali, že tak učinili právem! Také se ze svého činu těšili…

Svatý Vojtěch byl nepochybně zasvěcen do tajemství svého dědy a báby na Kouřimi svojí matkou Střezislavou. A také jejím příbuzenstvem, žijícím tehdy na Moravě. Proto přímo s osudovou nutností a určitostí za to očekával odplatu na svých rodných bratřích. Dosvědčují to jeho prorocké sny. Po libické tragédii Vojtěch o tom patrně mluvil se svým přítelem Brunem z Querfurtu, jak naznačují Brunem zapsané věty: „Člověče, naplnil jsi proroctví hromadě nepravost na nepravost, nyní čekej ono evangelické: Krev prolitá na tebe a na tvé syny!“ Bruno zahrotil svá slova sice proti Přemyslovcům, zůstává však faktem, že Václavova krev byla pomstěna v den jeho svátku na Slavníkovcích, na vnucích kouřimského vévody. Krátce na to vymřel i rod Jindřicha I. Ptáčníka! Kouřimští vévodové chtěli prospět Království Kristovu nedovolenými prostředky, a zřejmě za tyto své činy nedělali pokání. A nedělali je ani jejich synové a vnuci! Proto Vojtěch sám napravuje jejich pobloudnění svojí dobrovolnou mučednickou smrtí!

V 10. století dle všeho v Čechách existovali dva Boleslavové. Jedním byl mladší bratr Václava Svatého Přemyslovce, druhým byl snad vévoda kouřimský, otec Slavníkův. Protože oba měli účast na umučení Václavově, splývali kronikářům koncem 10. století v jednoho Boleslava, bratra Václavova!

Po kouřimském vévodovi se přece jen uchovaly stopy! Prolożní staroslověnská legenda v zápisu o přenesení ostatků sv. Václava nazývá Boleslava „starším bratrem“ Václavovým. A právě tomuto Boleslavovi připisuje Václavovo zavraždění i převezení do Prahy! Mnich Laurentius zase píše, že Čechové při nastolení Václavově za života otcova „pohrdnuli bratrem“, který podle toho musel být starším! Patrně šlo o staršího pretendenta trůnu podle stařešinského práva. Takovou zprávu mohl kronikáři Laurentiovi dodat jen sv. Vojtěch! Zpráva se zřejmě vztahovala na jeho dědu, kouřimského vévodu. Laurentiovi však tento „pohrdnutý bratr“ splynul s mladším bratrem Václavovým, jehož Laurentius nikdy neuvádí jménem! Další stopy po Boleslavu Kouřimském, jak bylo řečeno výše, zachovali životopisci Vojtěchovi.

Boleslav I. Přemyslovec se snažil pokáním napravit svůj zločin na bratru Václavovi Svatém. Vychoval zdárné děti. Jeho syn Boleslav II. je nazýván Pobožným, jeho dcera Doubravka se provdala za polského panujícího knížete Měška a stala se šiřitelkou křesťanské víry v Polsku. Dcera Boleslava I. Přemyslovce Mlada vstoupila do kláštera. Vymohla v Římě zřízení biskupství v Praze, a založila ženský klášter při klášteru sv. Jiří v Praze. Kronikář Kosmas Boleslavu I. Přemyslovci připisuje jako syna i pověstného mnicha Strachkvasa, který se měl narodit při hodokvasu ve Staré Boleslavi. Toho prý, Boleslav I. Přemyslovec obětoval Bohu, aby jako řeholník činil za něj pokání v klášteře sv. Jimrama v Řezně. Vojtěch mu během jeho návštěvy Prahy nabídnul pražský biskupský stolec, ale Strachkvas prý tehdy odmítnul. Později svůj názor změnil, a ucházel se pak o místo biskupa v Praze. Během svého svěcení na biskupa v Mohuči prý však náhle skonal. Kdo byl tento kronikářem Kosmou zaznamenaný Strachkvas?

Kristiánova legenda o sv. Václavovi a sv. Ludmile v rukopisu zhotoveném pro biskupa Jana z Dražic ve 14. století. Autorem je mnich Kristián, který své dílo věnoval koncem 10. stol. druhému pražskému biskupovi Vojtěchovi.

Kosmas tohoto Strachkvasa nazývá hlupákem a pomlouvačem. Byl prý v oděvu marnivý, rozčilené mysli, v činech roztržitý, v pohledu těkavý, v řeči prázdný, v mravech pokrytec a celého podvodu vymýšleč. Byl prý též arcirádcem ničemů při páchání všech jejich zločinů!

Jestliže se Strachkvas, dle Kosmy, narodil v den umučení sv. Václava roku 929 (ve skutečnosti to bylo roku 935, poznámka J. K.) a potom žil přibližně půl století jako mnich v Řezně, pak ho musíme pokládat alespoň za dodavatele zpráv autoru legendy Crescente, jež vznikla v Bavorsku. Zprávy, jež „jako hodnověrný nositel tradic“ dodával, jej však zařazují do skupiny šiřitelů tradic slavníkovských! Přemyslovec by Slavníkovci vymyšlené a tradované zprávy o Ludmile, Drahomíře a Václavovi rozhodně nešířil! Kosmovy přívlastky „pomlouvač“, „celého podvodu vymýšleč“ a „arci-rádce ničemů“ Strachkvasa ztotožňují se synem vévody Boleslava Kouřimského Kristiánem, tj. s autorem Života a mučení sv. Václava a sv. Ludmily, báby jeho, kterého všechna Kosmova epitheta skutečně „zdobila“!

Kristiána Slavníkovce naplňoval ustavičný strach, aby obvinění z vraždy sv. Václava nezůstalo na jeho rodičích. Snažil se tomuto ulpění hanby všemožně zabránit, byl pak skutečně „strachkvasem“! Kristián-Strachkvas je tedy autorem legendy Život a mučení sv. Václava a sv. Ludmily, báby jeho! Při časovém zařazení podle svého vzniku tato legenda nemůže být podvrhem, pocházejícím z pozdějších staletí! Přesto však je podvodná, a to svým obsahem! Snaží se totiž životy jmenovaných dvou světců autor vylíčit tak, aby byli očištění starší členové jeho rodiny, a to bez ohledu na historickou pravdu. Pravda se přitom dá poměrně snadno zjistit z jiných literárních pramenů té doby!

Nový pohled na staré české dějiny podle P. Františka Boraka
Do tisku připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Saint Valentine of Rome and Valentine's Day

According to the *Catholic Encyclopedia*, "At least three different Saint Valentines, all of them martyrs, are mentioned in the early martyrologies under the date of February 14th." The first was a priest in Rome, the second a bishop of Interamna (now Terni Italy), and the third Saint Valentine suffered martyrdom in a Roman province of Africa. Of the three mentioned, Saint Valentine of Rome is often associated with the celebrated "Valentine's Day". Although various theories exist as to the commencement of the celebration, the premise of the story of Saint Valentine of Rome is perhaps the most endearing.

Little is known of Saint Valentine of Rome. He was born and died in the third century. We do however know that Saint Valentine was a priest and physician during the reign of Claudius II. During this time, Rome was involved in many vicious and unpopular battles. Emperor Claudius II was having a difficult time recruiting soldiers needed in order to sustain his army. Claudius II was under the impression that Roman men were unwilling to join the army because of their strong ties to their wives and families. Claudius II believed that this issue could be remedied by a decree banning all marriages and engagements in Rome. Saint Valentine disagreed with Claudius and ignoring Claudius' decree, he continued to perform marriages for couples in secret. When Saint Valentine's secret wedding ceremonies were discovered, he was arrested and brought before the Prefect of Rome, who condemned him to be beaten and beheaded.

On the 14th of February, around the year 270 A.D., Saint Valentine lost his life.

Before his death, as the legend goes, while in jail awaiting his demise St. Valentine befriended his jailer's daughter. Leaving her a farewell note, he signed it ..."From Your Valentine."

Relics of Saint Valentine are scattered all over the world. A flower-crowned skull of Saint Valentine is located in the Basilica of Santa Maria in Cosmedin, Rome. In 1836, other relics were exhumed from the catacombs of Saint Hippolytus on the Via Tiburtina and were identified as Valentine's. Fr. John Spratt, a notable Irish priest, was given a gift from Pope Gregory XVI in 1836 containing a "small vessel tinged" with Saint Valentine's blood. This gift now stands placed in Whitefriar Street Church in Dublin, Ireland. According to *Catholic Online*, "Other avowed relics were found in Prague in the Church of St Peter and Paul at Vysehrad; in the parish church of St. Mary's Assumption in Chelmno Poland; at the reliquary of Roquemaure in France; in the Stephansdom in Vienna; in Balzan in Malta and also in Blessed John Duns Scotus' church in the Gorbals."

The next time you receive a card "from your Valentine", remember a priest named Valentine who jeopardized his own safety in order to honor love and the sacred vows and importance of marriage.

By Jana Krcek

A Valentine Prayer

I said a Valentine prayer for you
and asked the Lord above
to fill your heart and bless your so
With the precious gift of love.

I asked Him for sincere love
The kind that's meant to stay
Just like the generous love
You give to those you touch each d

I prayed for love from family
And from every cherished friend
Then I asked the Lord to give you
His love that knows no end

Begin the New Year Armed With Prayer, Hope and Joy

Entering into the new year of 2016, as people of faith we confront a number of on-going challenges. The rise of militant secularism affects much of our media, entertainment and political life.

Within the Church herself there are signs of diminishing commitment to Jesus Christ and to the faith. The number of people adoring and worshiping Christ at Mass continues its slow but seemingly relentless slide.

The statistics on marriage, both the declining numbers of those entering into that great sacrament and the continuing damage and pain from broken marriages, are sobering and saddening.

And our Catholic young people continue to struggle with their questions about the faith and their commitment to it, especially in their college years.

Still, one of our great gifts is the theological virtue of hope. We are the followers of Jesus. We trust that He is with us always until the end of the ages. He guides and protects His Church, even when the boat is getting rocked by the heavy winds. So however challenging the future or dark the skies, we are positive and hopeful.

At the beginning of this new calendar year, then, we should combine our hope with a sense of realism of the problems we face, and our commitment to live our lives of faith accordingly. How might we do that for the coming year?

First, why not look at the most fundamental building block in a life of faith? That would be prayer. Do we have a daily and personal prayer life? Do we listen and speak to Christ in that silent conversation of the heart that each of us can do only alone? What about feeding that sense of prayer with help from reading the Scriptures or lives of the saints? Or what about a visit to Church just to pray?

At the core of the increasing secularism of our society is a rejection of God. It is the exact opposite of prayer. And so prayer must be where we start.

As we join Pope Francis in our concern for marriage and society, we need to relearn what has been a lesson of traditional wisdom. Prayer in the family and active prayer shared by husband and wife is both a spiritual and earthly glue to keep us together, in good times and bad.

A second way to direct our faith and hope is to recognize that we are part of a family and community of faith that extends worldwide. That has special meaning as we hear, day after day, of the sufferings and even the martyrdom of our fellow Christians in Africa, China, the Middle East and throughout the world.

In the Levant, the Christmas bells that have been heard with joy since the earliest days of the Church have, in many places, gone silent. The oppression inflicted by Daesh or ISIS (also called ISIL) has killed many of our fellow Catholics (and other minorities as well), or forced them to flee their homes.

They feel abandoned and, at times, forgotten. But our prayers and our support must be with them. We must name them before God each day. And we must respect and revere their sacrifice, which shows us the courage and the value of faith. Then we need to draw the connection between the consequences of disrespecting religious freedom abroad and the growing trend in our own country.

Finally, this new year should be a time to pray for our priests. For any flaws or weaknesses that they may show, as we all do, their presence and witness among us is a gift to our faith. When did you last pray for your parish priest? When was his name last presented in gratitude before God?

And as part of prayer for priests, pray for more vocations to the priesthood this year. Is there a particular young man in your family or in your parish who might make a great priest? Place his name before God as well. We are told to ask the master of the harvest for more workers, and our joyful hope trusts that He will send them to us.

At the start of 2016, there are many elements of darkness that surround us. But it is precisely then that we are most hopeful because Jesus is most present to us. Let's make 2016 a year of prayer, of hope and of joy.

By Bishop David J. Malloy
The Observer, January 8, 2016

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Hrad Bítov u Vranovské přehrady

Bítov je jedním z nejstarších a nejromantičtějších hradů naší země. Leží na ostrohu obtékaném řekou Želetavkou, nedaleko jejího soutoku s Dyjí, v malebném kaňonu tzv. Moravského Švýcarska 9 km severozápadně od města Vranov nad Dyjí v okrese Znojmo. Dnes se hrad Bítov zrcadlí ve vodách Vranovské přehrady zbudované v roce 1935, které zatopily obec Bítov v podhradí.

Hrad byl založen v 11. století na místě původního velkomoravského hradiště a to jako první z řetězce hradů, které měly chránit jižní hranici přemyslovského státu. Původně dřevěný hrad byl nahrazen hradem kamenným. Z počátku 13 stol. se dochovala západní břitová věž a část hradního paláce. Bítov býval centrem jednoho ze šesti moravských krajů. Po vymření Přemyslovců se dostává roku 1307 na více než 200 let do rukou Lichtemburků. Za nich vzniklo jádro dnešní kaple Nanebevzetí Panny Marie (1334), základ dnešního paláce, obě vstupní věže se štítovou zdí a jižní křídlo. Po vymření Lichtemburků se zde vystřídali Strejnové ze Švarcenavy, Jankovští z Vlašimi a mezi lety 1811 – 1863 byl pustnoucí hrad za hrabat Daunů upraven do dnešní novogotické podoby. Posledním majitelem hradu byl velkovýrobce porcelánu baron Jiří Haas z Haasenfelsu. Jeho syn Jiří zde zřídil tehdy největší soukromou zoologickou zahradu na evropském kontinentě a vedle ní okrasnou zahradu s mnoha exotickými stromy. Hrad má též nádhernou obrazárnu, bohatou knihovnu, unikátní zbrojnici a rozsáhlý přírodovědecký kabinet, kde je dnes nejvyhledávanější sbírka 51 vycpaných psů nejrůznějších ras. Po druhé světové válce po roce 1945 se stal Bítov, díky konfiskaci nacistického majetku, majetkem Československého státu.

K hradu Bítovu se váže několik pověstí. Jedna z nejstarších vypráví: Od dávných dob vedla okolo řeky pod Bítovem důležitá cesta. Pod hradem původně nestála vesnice, ale jen jednoduchá chatrč u jezera, které zde vytvářela řeka. Žila tam rybářka se svou jedinou dcerou, kterou vroucně milovala. Jednou se však dítě rozeběhlo na skalnatý sráz nad jezerem, uklouzlo a zřítilo se dolů. Z velké bolesti nad smrtí dcery rybářka zešílela a mezi skalami se často rozléhal její zoufalý křik a smích. Rybářka od té doby svou lásku upnula ke kočkám. Měla jich celou spoustu, chránila je před zimou a vlky a také je krmila. Během nocí často kočky vyváděly na břehu jezera a jejich vřískot se rozléhal celým údolím. Jednou večer jel kolem hradní pán se svou dcerou na člunu a dívka se strašlivě vyděsila z kočičích zvuků. Rytíř nelenil, vyndal luk a začal kočky zabíjet. Šílená rybářka vyběhla z chatrče, skočila ke svým mrtvým miláčkům, nenávistně zařvala na pána a slibovala mu pomstu. Za čas musel pán hradu vyjet do boje a nechal dceru doma samotnou. Přikázal jí, aby nechodila k jezeru, ale ona ho neposlechla. Rybářka si na ni počkala a shodila nevinné děvčátko ze srázu. Po svém návratu začal rytíř svou dceru hledat. Strhla se velká bouře, uprostřed blesků a hromů vlny jezera vyplavily mrtvé tělo dívky a z dáli se ozýval děsný smích rybářky: „Za kočky jsem si vzala dceru!“ Pán z Bítova nebohou ženu hroznými slovy proklel. V té chvíli zmizelo jezero i s rybářkou.

Jiná pověst vypráví, že 1. června roku 1738 ráno přišel jako obyčejně kdousovský farář Jan Stallhofer na Bítov, aby tam sloužil mši svatou pro hradního pána a celé osazenstvo hradu. Tehdejší majitelé Daunové si kněze velmi oblíbili a také rádi naslouchali historkám o jeho cestování po světě, které absolvoval ve svém mládí. Po skončení bohoslužby se tedy všichni sešli v hradní komnatě a Otec Jan vyprávěl. Líčení různých neuvěřitelných příběhů a zážitků s cizími lidmi se protáhlo přes oběd a potom Otce přemluvili, aby zůstal ještě na večeři a když už se konečně chtěl vydat na zpáteční cestu, spustil se déšť. Tak tedy ještě chvilku počkal až se deštík přežene. Vyprávělo se a popíjelo dobré moravské víno a teprve za tmy se pan farář vydal k domovu. Věřil, že cestu údolím kolem Želetavky dokonale zná i po slepu. Jenže po dešti se v údolí utvořila mlha a nebylo vidět na krok. Kněz si ale věřil. Šel přece tou cestou už tolikrát! Najednou se mu ale na skalním výstupku smekla noha, ztratil rovnováhu a začal po skále přes kořeny stromů, které ho zachytávaly, padat dolů do hlubiny. V té chvíli se začal vroucně modlit a prosit Boha o pomoc. Byl vyslyšen. Dopadl do měkké trávy na břehu řeky. Pomalu se postavil a zjistil, že je živý a zdravý. Na poděkování, že mu pomohla Boží ochranná ruka, nechal na cestě v těch místech postavit sochu anděla strážného. Stojí tam dodnes.

Kostel sv. Václava z obce Bítov zaplavovaný vodou Vranovské přehrady

Nejmladší pověst vypráví, že když se začala na Bítově plnit nová přehrada vodou a tichý živel pomalu na kousky rozemílal domy i dvorky staré vesnice, uslyšel Václav Mátl z Vysočan ve spánku podivný hlas. Promluvil k němu snad jeho patron, svatý Václav, a přikázal mu, že má jít do starého bítovského kostela a vyzvednout tam něco pod oltářem. Václav nebyl žádný fantasta, a tak na sen příliš nedal. Dál se věnoval svým povinnostem a na vzkaz svého patrona zapomněl. Přišla další noc a s ní znova tentýž sen, ale mnohem silnější a živý. Václav se probudil zpocený a musel chvíli chodit po světnici, aby se z noční můry vzpamatoval. Ale jak se mu vrátila bdělost, poklepal si na čelo a na sen nemyslel. Svatý Václav se ovšem odradit nenechal. Bombardoval svého jmenovce živými sny tak dlouho, až ten se skutečně odhodlal na loďce vydat k zatopenému kostelu. Pod oltářem zpočátku nic nenašli. Kostel byl vybílený, všechno vzácné se už odneslo. Václavovi to ale nedalo, a tak dál pátral ještě pod oltářními kameny. A skutečně - objevil zde maličkou schránku, v níž odborníci později rozeznali ostatky svatého Václava. Patron české země chtěl nechat vyzvednout památku na sebe a vybral si k tomu svého jmenovce, jediného Václava ve Vysočanech. Václav měl od té doby klidné spaní.

Foto na zadní straně:
Hrad Bítov nad Vranovskou přehradou

